

ภาคผนวก

ก. ตัวอย่างการวิเคราะห์วรรณคดีสำหรับวัยรุ่น

ตัวอย่างการวิเคราะห์วรรณคดีสำหรับวัยรุ่น ในที่นี้จะได้เลือกวิเคราะห์วรรณคดีบางประเภท เช่น นวนิยาย เรื่องสั้น บทร้อยกรอง เป็นต้น เพื่อเป็นแนวทางประกอบการศึกษาของนักศึกษา

การวิเคราะห์นวนิยายเรื่อง “เวลาในขวดแก้ว”

1. รูปแบบ

เวลาในขวดแก้ว เป็นคำประพันธ์ประเภทร้อยแก้ว ในรูปแบบของนวนิยายขนาดกลาง หน้า 271 หน้า บทประพันธ์ของ ประภัสสร เสวิกุล

2. แนวเรื่อง

เป็น寄せท่อนชีวิตและปัญหาวัยรุ่น โดยสะท้อนเรื่องราวชีวิตและปัญหาของวัยรุ่นที่ได้รับผลกระทบจากปัญหารอบครัว ทำให้ลูกซึ่งกำลังเติบโตสู่วัยรุ่นเกิดความว้าวุ่น ต้องหาเพื่อนเป็นที่พึ่ง การใช้ชีวิตอยู่ในกลุ่มเพื่อนทำให้เกิดการลองผิดลองถูก เช่น เสพยาเสพย์ติด มีเพศสัมพันธ์ระหว่างกัน ฝึกไฟในกิจกรรมการเมือง มีเรื่องต่อติกับวัยรุ่นกลุ่มอื่น เป็นต้น ทำให้วัยรุ่นบางรายสูญเสียอนาคต บ้างพิการจากการชกต่อยกัน บ้างต้องทำแท้งจนไม่สามารถมีบุตรได้ บ้างถูกทำร้ายจนเสียชีวิตจากการร่วมกิจกรรมทางการเมือง

แนวเรื่องคังกล่าวข้างต้น สามารถให้คติเดือนใจผู้อ่านทั้งที่อยู่ในวัยรุ่นและวัยผู้ใหญ่ โดยวัยรุ่นได้เห็นอุทาหรณ์จากการหลงประพฤติผิด ขณะที่ผู้ใหญ่ได้รับรู้ถึงความรู้สึกและจิตใจของวัยรุ่นว่า หากวัยรุ่นขาดความอบอุ่นจากครอบครัวแล้วจะเกิดความว้าวุ่น ต้องหันไปหาเพื่อนเป็นที่พึ่ง เมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนก็อาจชักชวนไปในทางที่ผิดได้

ผลกระทบจากปัญหารอบครัวที่เห็นได้ชัดในนวนิยายเรื่องนี้คือ ครอบครัวของนัต ตัวละครเอกในเรื่อง พอกับแม่ของนัตแยกกันอยู่ตั้งแต่นัตและหนิงเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่เด็กทั้งสองเริ่มมีความคิดและปรารถนาความอบอุ่นในครอบครัว พอกับแม่ไม่สามารถประสานกันได้

ต่างฝ่ายต่างถือทิฐิเข้าหากัน และมักจะทะเลาะเบาะแส้งกันเป็นประจำ บางครั้งบันดาลโหสตึงขึ้น ทำร้ายกันบาดเจ็บ หลังจากพ่อแยกบ้านไปอยู่กับภรรยาใหม่ นัดกับหนิงอยู่กับแม่ แม่เม่งจะดูแล เอาใจใส่อย่างใกล้ชิด ก็ไม่สามารถให้ความอบอุ่นกับลูกที่ขาดพ่อໄได้ และยิ่งเมื่อเม่งมีสามีใหม่ใน ระยะเวลาต่อมา ได้กล้ายเป็นแรงผลักดันให้นัดและหนิงอดทนต่อความว้าเหว่ในครอบครัวต่อไป ไม่ได้ นัดมักใช้เวลาว่างส่วนใหญ่อยู่กับเพื่อน ครั้งหนึ่งมีเรื่องซกต่อຍกับนักเรียนต่างโรงเรียนใน งานแข่งกีฬาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่นัดไม่สามารถเรียนทหารตามความต้องใจได้ บางครั้งก็ถึงขั้นสูบกัญชา ซึ่งเป็นยาเสพติดที่หา ง่ายสำหรับพวกเข้า ส่วนหนึ่งหากความสุขที่แทนด้วยการคุบกับสมพงษ์ เพื่อนักเรียนคนหนึ่งของ นัดในลักษณะซ้ำๆ ตั้งท้อง นัดต้องพาไปทำแท้ง และหนิงก็ไม่มีโอกาสจะมีบุตรได้อีก

นอกจากผลกระทบจากปัญหาครอบครัวที่นัดและหนิงประสบแล้ว เพื่อนคนอื่น ๆ ของนัดก็ประสบปัญหาเช่นกัน เช่น จอม ซึ่งมาจากครอบครัวที่มีฐานะดีประสบปัญหาพ่อมีภรรยา ใหม่ จนแม่ของจอมช้ำใจถึงขั้นล้มเจ็บและเสียชีวิตในที่สุด ในขณะที่จอมรักแม่จนมีเรื่องบิงแบง เลี้ยงบาดเจ็บ ผลสุดท้ายจอมหนีออกจากบ้านไปอยู่กับพลดศักดิ์ ชายที่เคยมีฐานะเป็นคนงานในบ้าน จนมีลูกด้วยกัน 1 คน ก่อนจะแยกทางกันเดินในเวลาต่อมา แต่ด้วยความที่จอมมีฐานะทางครอบ ครัวดี จึงได้รับการชูบดีให้ไปศึกษาต่อต่างประเทศได้

เพื่อนอีกคนหนึ่งของนัดคือป้อม มาจากครอบครัวยากจน พ่อแม่ปลดปล่อยประเทศเดย ไม่ ดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด ทำให้ป้อมเป็นคนเนื้กราะด้างคล้ายผู้ชาย เพราะต้องต่อสู้ช่วยตัวเอง การมีอิสระมาก ทำให้ป้อมเป็นคนกล้าคิดกล้าทำ เช่น การที่ป้อมกล้าตัดสินใจพาหนิงไปทำแท้ง หรือการที่ป้อมตัดสินใจไม่สอนเข้ามายาวาทyla ด้วยความไม่พอใจระบบการสอนแบบเดิม เป็นต้น

ป้อมร่วมกิจกรรมทางการเมืองในขณะที่เรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง จนกระทั่ง เกิดเหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519 ป้อมถูกทำร้ายจนได้รับบาดเจ็บและเป็นอันตรายถึงชีวิตในระยะ เวลาต่อมา

จากตัวอย่างปัญหาชีวิตของตัวละครคือ นัด หนิง จอม และป้อม ที่กล่าวมานี้ แสดง ให้เห็นอิทธิพลของปัญหาครอบครัวที่มีต่อวัยรุ่น ได้อย่างเด่นชัด ตามแนวเรื่องสะท้อนปัญหาและ ชีวิตของวัยรุ่นของนวนิยายเรื่องนี้

3. โครงเรื่อง

เป็นเรื่องราวของนักเรียนคนหนึ่ง พ่อแม่แยกทางกันเดินตั้งแต่เรียนอยู่ชั้นมัธยม ทำให้ เขายังคง ว้าเหว่ และรักใครกันนองสาวซึ่งยังบริสุทธิ์และไร้เดียงสา แต่ผลสุดท้ายน้องสาวของเข้า

เสียคนเนื่องจากความเสียใจที่แม่สามีใหม่ ส่วนตัวเขายังคงอยู่ในกลุ่มเพื่อน จนได้ทราบปัญหาของแต่ละคน เมื่อเรียนสูงขึ้นต่างคนต่างแยกย้ายกันไปเรียนตามสถานศึกษาต่าง ๆ แต่ยังติดต่อกันเรื่อยมา จนเมื่อเรียนมหาวิทยาลัยเพื่อนคนหนึ่งร่วมกิจกรรมการเมืองจนถูกทำร้ายเสียชีวิต เพื่อนสาวอีกคนหนึ่งประสบความแตกแยกในครอบครัว หนีครอบครัวเสียคน ส่วนตัวเข้าฟื้นฟ้าอุปสรรคต่าง ๆ จนสำเร็จปริญญาตรี

4. ตัวละคร

การสร้างตัวละครในเรื่องนี้เป็นแบบสมจริง (Realistic) มีพฤติกรรมและอุปนิสัยใจคอ สมกับเป็นคนจริง โดยตัวละครสำคัญ ๆ ในเรื่องนี้มีอยู่ 2 รายคือ วัยรุ่นและวัยผู้ใหญ่

วัยรุ่น ได้แก่วัยของตัวละครเอกในเรื่อง เช่น นัก ปี瘤 จอม หนิง ชัย เอก ฯลฯ ผู้แต่งได้กล่าวถึงพฤติกรรมของตัวละครเหล่านี้ นับตั้งแต่เข้าสู่วัยรุ่นตอนต้นเมื่อครั้งเรียนอยู่ชั้นมัธยมต้น จนเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นตอนปลายเมื่อเรียนชั้นมหาวิทยาลัย

สิ่งที่ผู้แต่งแสดงถึงพฤติกรรมของวัยรุ่นในเรื่องนี้ได้อย่างเด่นชัด และควรจะกล่าวถึงคือ

1. การแสดงถึงอารมณ์รักของวัยรุ่น ได้แก่

- 1.1 การแสดงถึงความรักเพื่อน
- 1.2 การแสดงถึงความรักเพื่อนต่างเพศ

2. การแสดงถึงอารมณ์โกรธของวัยรุ่น ได้แก่การแสดงถึงความโกรธแค้นของวัยรุ่นที่มีต่อความไม่ชอบธรรมทางการเมือง

1. การแสดงถึงอารมณ์รักของวัยรุ่น การแสดงถึงอารมณ์รักของวัยรุ่นในเรื่องนี้ จะกล่าวถึง 2 ประการคือ

1.1 การแสดงถึงความรักเพื่อน วัยรุ่นซึ่งเป็นตัวละครในเรื่องนี้ แสดงพฤติกรรมความรักเพื่อนอย่างเด่นชัด นับตั้งแต่การคบกันที่โรงเรียน การเที่ยวเตร่ด้วยกัน การไปเล่นเกมด้วยกัน การโทรศัพท์พูดคุยกัน การร่วมกิจกรรมทางการเมือง และสังคมด้วยกัน

ความรักเพื่อนที่วัยรุ่นกลุ่มนี้มีต่อกัน บางครั้งเป็นความรักที่ยอมเสียสละ เอาชีวิตและอนาคตเข้าหากัน เช่น การที่นักและเพื่อน ๆ รวมทั้งปี瘤ซึ่งเป็นผู้หลงทาง ลงไปช่วยกับนักฟุตบอลโรงเรียนเดียวกันต่อต้านนักฟุตบอลและกองเชียร์คู่แข่ง จนถูกตำรวจจับและขับไล่ออกจากงานพิการ

การรวมหมู่ทະ逝世วิชาทกันเพื่อนค่างสถาบันนี้ สะท้อนถึงความรักหมู่รักคณะของวัยรุ่น เมะจะเป็นความรักที่พิด แต่ก็เป็นสิ่งที่วัยรุ่นกล้ากระทำ โดยไม่คำนึงถึงการบาดเจ็บล้มตาย การเสียอนาคต ตลอดจนความเดือดร้อนที่จะมีต่อพ่อแม่ผู้ปกครอง

นอกจากการแสดงออกถึงความรักเพื่อนในยามคับขันแล้ว วัยรุ่นกลุ่มนี้ยังมีความสุข และความสนุกสนานที่จะได้อยู่ด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นเวลาเกิน เที่ยวต่อ หรือค้างแรมด้วยกัน หากไม่ได้พบปะกันก็มักจะโทรศัพท์ หรือเขียนจดหมายถึงกัน แสดงถึงความคิดถึงที่มีต่อกัน ในยามอยู่ด้วยกันก็อึ้งใจ อารมณ์หื่น ก็จะซึ้งกันและกัน ดังที่ผู้แต่งกล่าวถึงตอนที่นัดและเพื่อน ๆ ไปเที่ยวเกาะเสม็ดด้วยกันว่า (หน้า 75)

“เราใช้เวลาในวันหยุดบนเกาะเสม็ดกันอย่างคุ้มค่า เล่นน้ำ ตั้งแคม กินเหล้า และปรุงอาหารรสชาติแปลก ๆ ที่ไม่เคยมีในตำราเล่มไหน กินบ้างเทให้หนาบ้างไปตามเรื่อง แต่กระนั้นข้าวปลาอาหารที่ขันกันมาราวกันจะไปดึงอันฐานใหม่ก็ยังเหลือเบอะนานจนต้องยกให้ชาวบ้านไปต่อนหากลับ

ที่หาดป่าช้าไม่มีส้วม แต่ก็ถ่ายเป็นเรื่องสนุกที่เก็บเอาไปเล่ากันไม่รู้เบื้อ.....เราต้องรอจนค่าน้ำเลวจึงค่อยชวนเพื่อนสนิทลดเดาะไปตามพูนไม้ ปล่อยทุกข์ไปพลงส่งเสียงคุย เพื่อให้คนอื่นรู้ว่าเรากำลังทำธุระอยู่ และเพื่อเอาเสียงเป็นเพื่อน

ฤทธิ์เดดและแรงลมทำให้หายคนจับไป และบางคนซึมจนโงหัวจากที่นอนไม่เข็น.... ไอป้อมเกรียมไปทั้งตัว ปวดแส้นปวดร้อนราหบหันจะลอกออกเป็นแผ่น ๆ และนำโน๊อฟที่ต่างคนต่างเตรียมข้าวของกันมานานละมาก ๆ แต่ไม่มีไครสักคนมีครีมทาผิวมาด้วย

“ไออ้วนฉันจะตายใหม่....” ป้อมพ้อขึ้นมากลางคึก

“ไม่หรอค....” พมหัวเราะขณะที่ส่งน้ำมันมะพร้าวที่ไปขอนมาจากชาวบ้านให้เพื่อนผู้หัญช์โผลมตัวป้อม “.....แกยังอยู่ด่าจันได้อิกนาน”

“จริงนะ....” ป้อมยันตัวขึ้นมองคุณแม่ แสงจากตะเกียงคงเล็กส่องให้เห็นเวลาที่ไม่แตกต่างไปจากเด็กผู้หัญช์ที่อ่อนแอและร่าเริงหาที่พึง “....แคต้องไม่ปล่อยให้ฉันตายนะ”

1.2 ความรักเพื่อนค่ายพศ เมื่อยรุ่นมีเสรีภาพในการควบหาสมาคมกันอย่างใกล้ชิด ย่อมมีโอกาสจะรักกันตามประสาหนุ่มสาวได้ง่ายขึ้น วนนิยายเรื่องนี้มิได้กล่าวถึงความสำเร็จหรือความสคดชั้นในด้านความรักของหนุ่มสาว หากกล่าวถึงในด้านความล้มเหลวของความรักเสียมากกว่า

นัดหลงรักจื่อมในลักษณะหลงรักเพียงฝ่ายเดียว เพราะฐานะทางครอบครัวของนัดไม่คู่ควรกับจื่อม

จ่อหนีเตลิดออกจากบ้าน “ไปอยู่กินกับพอลศักดิ์จนมีลูกค้ายกัน แล้วแยกทางกัน โดยตนเองอยู่ในฐานะแม่หม้ายลูกติด

หนิงหนีความว่าเหล่าจากบ้าน “ไปคนกับสมพงษ์ในฐานะซี้สาว จนมีท้องและต้องทำแท้งเพื่อแก่ปัญหา

ทั้งกรณีของจ่อหนิงดีอ่าวเป็นความประพฤติที่ไม่เหมาะสม เป็นการประพฤติผิดทั้งในแง่ของการกระทำและจริยธรรม ถือเป็นตัวอย่างไม่ดีในการอบรมเพื่อนต่างเพศของวัยรุ่น

สรุปได้ว่านวนิยายเรื่องนี้ แสดงความรักเพื่อนต่างเพศของวัยรุ่นในลักษณะของการประพฤติผิดมากกว่าการปฏิบัติอย่างถูกต้องของชุมชน

3. การแสดงถึงอารมณ์โกรธของวัยรุ่น อารมณ์โกรธของวัยรุ่นในเรื่องนี้คือ

ความโกรธในทางการเมือง วัยรุ่นกลุ่มนี้สนใจกิจกรรมทางการเมืองในช่วงหลักเหตุการณ์ 14 ตุลาคม 2516 ซึ่งเป็นช่วงที่เกิดความแตกแยกทางความคิดของคนในชาติอย่างรุนแรงระหว่างพวกที่มีความคิดอนุรักษ์นิยมกับพวกหัวก้าวหน้า จนถึงขั้นใช้อาวุธเข่นฆ่ากัน

ซัย เอก เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ส่วนปีก่อนเป็นนักศึกษาวิทยาลัยอาชีวะทั้ง 3 เข้าร่วมกิจกรรมทางการเมืองในกลุ่มพวกหัวก้าวหน้า แต่ผลสุดท้ายพวกเขากลับทำร้ายจนถึงขั้นบาดเจ็บล้มตาย นับเป็นการกระทำที่โหดเหี้ยมทารุณต่อวัยรุ่น ซึ่งในการนี้วัยรุ่นได้รับความเสียอกเห็นใจมากกว่าจะถูกมองว่าเป็นพวกไร้สาระเหมือนกรณียกพวกตีกัน หรือมัวสุนกันเสพยาเสพติด

ความแตกแยกทางความคิดของคนในสังคม เป็นสิ่งที่ควรรับฟังและควรจะทำความเข้าใจกัน หากผู้ใหญ่เข้าใจอารมณ์ของวัยรุ่นก็ไม่ควรเข่นฆ่าหรือทำร้ายกันจนบาดเจ็บ เพราะเมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ วัยรุ่นจะมีความสุขมีรอบคอบขึ้นตามวัย และอาจเป็นทรัพยากรสำคัญของสังคมได้

หัวต่อหัว “หัวก้าวหน้า” ได้แก่ พ่อ และแม่ของนัต และพ่อและแม่ของจ่อ สามีภรรยาทั้ง 2 คู่นี้ เมื่อกันครองที่สร้างความแตกแยกในครอบครัวขึ้นทั้งคู่ พ่อของนัตชอบดื่มเหล้า และไม่ชอบแม่ที่เป็นคนขี้จุกจิก แม่ของนัตไม่ชอบผู้ชายดื่มเหล้า จึงมีเรื่องทะเลาะบ้างกันเสมอ ต่างฝ่ายต่างคิดว่าตัวเองถูกทั้ง 2 ฝ่าย ถือเอาอารมณ์ของตัวเป็นใหญ่ ต้องการให้ทุกคนเข้าใจตัว แม้แต่ลูกก็ยังคิดให้ลูกเข้าใจพ่อ เข้าใจแม่ แต่ไม่เคยคิดที่จะเข้าใจลูก ผลสุดท้ายคนรับภาระหนักคือลูก ต้องทนทุกข์ใจกับปัญหาความร้าวคลานในครอบครัว

ส่วนในครอบครัวของจอม ความแตกแยกเกิดจากการที่พ่อมีภาระใหม่ และให้การเลี้ยงดูทั้งเด็กและภรรยาคู่ ทำให้เกิดการแย่งชิงทรัพย์สมบัติ และทำร้ายจิตใจแม่จนถึงขั้นทะเลาะเบาะแว้งอย่างรุนแรง ซึ่งเป็นครอบครัวที่มีเชื้อเสียงในวงศ์สัมกันจึงตกเป็นข่าวชุบชิบในท้องถิ่น

ผลกระทบจากความแตกแยกในครอบครัวจอม เกิดจากความมักง่ายของพ่อ จนทำให้จอมเสียคนและเสียอนาคตทางการศึกษา

การสร้างตัวละครให้มีอารมณ์ตรงตามลักษณะของวัยรุ่น และตามผู้ใหญ่ที่มีอยู่ในสังคม นับเป็นการสร้างตัวละครในลักษณะสมจริง (Realistic) ดังได้กล่าวมาแล้ว

5. กลวิธีการประพันธ์

กลวิธีการประพันธ์ที่จะกล่าวถึงในที่นี้มี 2 ประการคือ การดำเนินเรื่องและการใช้ภาษา

5.1 การดำเนินเรื่อง หัวข้อการดำเนินเรื่องที่จะกล่าวถึงมี 2 ประการคือ การลำดับเหตุการณ์ในเรื่อง และการเล่าเรื่อง

5.1.1 การลำดับเหตุการณ์ในเรื่อง ผู้แต่งดำเนินเรื่องตามลำดับระยะเวลาก่อนไปหาหลัง โดยกล่าวถึงเรื่องราวของตัวละคร นับตั้งแต่วัยรุ่นตอนต้น เมื่อครั้งเรียนอยู่ชั้นมัธยมต้น จนถึงวัยรุ่นตอนปลาย เมื่อเรียนในระดับมหาวิทยาลัย

กิจกรรมหรือการกระทำต่าง ๆ ที่วัยรุ่นกลุ่มนี้แสดงออกเป็นไปตามกาลเวลา และความเหมาะสมแก่วัย เช่น ในระยะวัยรุ่นตอนต้นและตอนกลาง อันอยู่ในช่วงของนักเรียนมัธยมต้นและมัธยมปลาย วัยรุ่นกลุ่มนี้จะรวมกลุ่มกันหลังเลิกเรียน โดยนัดกันกินกาแฟ กินขนม ซ้อมกีฬา เล่นดนตรีแล้วก็แยกย้ายกันกลับบ้าน ด้วยเกรงผู้ปกครองจะเป็นห่วง ช่วงวัยรุ่นตอนปลายเมื่อเรียนในระดับมหาวิทยาลัย วัยรุ่นมีอิสระในตัวเองมากขึ้น ตัดสินใจด้วยตัวเองได้ สามารถร่วมกิจกรรมทางการเมืองหรือกิจกรรมช่วยเหลือสังคมได้

การลำดับเหตุการณ์ตามระยะเวลา nab ว่าเหมาะสมกับนวนิยายเรื่องนี้ เพราะชี้ให้เห็นพัฒนาการของวัยรุ่นทั้งด้านอุปนิสัยใจคอ และพฤติกรรมตามความเจริญเดินໂ托ของวัย

อนึ่ง ในบางครั้งผู้แต่งใช้กลวิธีการดำเนินเรื่องแบบเก็บถังเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นล่วงหน้า แล้วดำเนินเรื่องต่อไปจนถึงเหตุการณ์นั้น โดยกล่าวถึงเรื่องเล็ก ๆ แทรกระหว่างเรื่องใหญ่ที่กำลังดำเนินอยู่ เช่น ในหน้า 82 ผู้แต่งให้นักกล่าวถึงความเสียใจของหนิงที่ได้ทราบข่าวว่าแม่ไม่สามีใหม่ โดยนัดได้แต่ปลอบ และกล่าวว่าหากรู้เหตุการณ์ข้างหน้า นักคงไม่กระทำด้วยการปลอบหนิงเลย ๆ เท่านั้น หากคงหาทางป้องกันไม่ให้เหตุการณ์เลวร้ายเกิดขึ้นกับหนิงได้ เพราะ

ในการดำเนินเรื่องต่อมา ผู้แต่งได้เฉลยให้ทราบว่าสิ่งที่นักเกริ่นไว้นั้น คือการตั้งห้อง (หน้า 150) หลังจากเสียใจที่แม่มีสามีใหม่ และนัตไม่อยู่บ้านเป็นเพื่อน หนิงจึงต้องกบสมพงษ์ เพื่อนต่างเพศ เป็นเพื่อนแก้เหงา

ความในหน้า 82 นักเกริ่นถึงเหตุการณ์ล่วงหน้าที่จะเกิดกับหนิงว่า

“นิ่งเสีย�퇉ะ” ผมกอดน่องไว้แน่น เสียงที่เปล่งออกมานั้นสั่นเครือ จนตัวเองดูใจหายไม่ได้ “....อะ ใจเกิดมันก็ต้องเกิด”

“เด่าทำไม่มันถึงต้องเกิดกับเราด้วยละพี่นัต” หนิงเงยหน้าขึ้นดาม

ผมได้เด็กอดหนิงไว้และล่ายหน้า.....

ล้านพี้เมะผ่อนจะรู้จะไปจะเกิดกับหนิงในวันข้างหน้า ผมคงไม่ปล่อยให้หลุดจากคอกกากองในวันนั้นอ่าวยแน่นอน”

การดำเนินเรื่องแบบนี้นับเป็นการซ่อนปมเรื่องให้ผู้อ่านติดตามว่า เหตุการณ์ข้างหน้าจะเป็นเช่นไร

5.1.2 ภาระล่าเรื่อง ผู้แต่งเล่าเรื่องโดยให้ตัวละครออก คือนัตเป็นผู้ล่าเรื่อง โดยนัตใช้สรรพนามแทนตัวของผม บางครั้งผู้แต่งใช้ชื่อตัวละครว่า นัตได้พบและได้กระทำอะไรมำง

นัตนับเป็นตัวละครเอกในการดำเนินเรื่องอย่างแท้จริง เพราะนอกจากผู้อ่านจะได้รับเรื่องราวของนัต นับตั้งแต่เรียนอยู่ชั้นมัธยมจนจบปริญญาตรี และผู้อ่านได้รู้จักรอบครัวและเรื่องราวของคนในครอบครัวทั้งพ่อแม่และน้องสาว นอกจากนั้นยังได้รู้จักเพื่อน ๆ และเรื่องราวของเพื่อน ๆ ของนัต ซึ่งเรื่องราวของคนเหล่านั้นเป็นผู้ที่มีความผูกพันกับนัตทั้งสิ้น ดังแผนภูมิ

ครอบครัว

- ความรัก ความอบอุ่นในวัยเด็ก ระหว่าง 4 พ่อ แม่ ลูก
- ความเหงา เศร้าและว้าเหว่ ในวัยรุ่นอันเกิดจากความแตกตัวของครอบครัว
- พ่อ - มีภาระใหญ่ซื่อแหงว
- คืนสุราจดันเสียงงานเสียอนาคต
- แม่ - มีสามีใหม่ซื่ออมร
- เจ้าระเบียบ บุกจิก
- มีปัญหาความใจเรื่องภาระ เก่าของลุงอมร
- หนิง - น้องสาวที่น่ารัก นำทบุญอนอม พ่อฝ่ากฝังให้นั่งคุณแล
- อ่อนไหวและไว้เดียงสา จนเสียอนาคต เพราะท้องกับสมพงษ์

นัต
ผู้ดำเนินเรื่อง

เพื่อน ๆ

- เที่ยวเตร่ค้ายกัน
- รักและเห็นอกเห็นใจกัน
- ลองผิดลองถูกค้ายกัน
- เป็นเดีดเป็นแคนในยามเพื่อนลูกทำร้าย
- ป้อม - เด็กสาวแข็งกระด้าง แกร่งชีวิต
- จิตใจเข้มแข็งเด็ดเดียว ค่อนข้างมีอิสรภาพกับตนเอง
- สนใจการเมืองจนถูกทำร้ายเสียชีวิต
- ชัย - นักกีฬาฟุตบอลของโรงเรียน
- ถูกต่ออยู่ตั้งแต่พิการ
- จ้อม - เด็กสาวจากครอบครัวฐานะดี
- สูงส่งดุจนางฟ้าและมีอนาคตสดใสร
- ครอบครัวแตกตัว อนาคตหมาดลิน
- แม่หน้ายลูกติด

5.2 การใช้ภาษา แม้ผู้แต่งไม่ใช้คำแสง (slang) หรือคำคุณของตามที่วัยรุ่นใช้ตามยุคสมัยของตน เหมือนวรรณคดีวัยรุ่นประเพณีวิตรักนักเรียน นักศึกษา เช่น ชาส์ ซิง นึง ชัวร์ป้าค เวอร์ โลลย์โทย สยีมกี้ ปีเซะ เป็นต้น แต่ผู้แต่งพยายามใช้ความละเอียดละไมเรียงร้อยถ้อยคำเป็นภาษาสละสละจุนๆ อ่าน นอกจากนั้นยังแทรกบทกวีคลอนเปล่า ซึ่งเป็นบทกวีประเพณีรายอรมณ์รัก เศร้า เหงา สำหรับวัยรุ่นไว้หล้ายตอน นับตั้งแต่ตอนเปิดเรื่อง ผู้แต่งนำบทเพลงเวลาในขาดแก้วมาเป็นข้อความเปิดเรื่องว่า (หน้า 1 – 2)

“ถ้าฉันเก็บเวลาในขาดแก้วได้
สิ่งแรกที่ฉันจะทำ.....
คือสะสมคืนวันที่ล่วงเลยนานนิรันดร์
เพียงเพื่อมอบมันแก่เธอ
ถ้าเธอสามารถทำคืนวันเป็นอมตะ
หรือเพียงแต่คำพูด.....
จะทำให้ความหวังเป็นจริงขึ้นมาได้
ฉันจะเก็บทุกโน้มยามราวดูสนับดีล้ำค่า
เพื่อมอบแก่เธอ
แค่คุรากันจะไม่เคยมีเวลาเพียงพอ
ที่จะทำในสิ่งที่ฉันต้องการ
หรือแม้แต่จะหาสิ่งนั้นให้พบ
ฉันวิงวอน เพียงเพื่อจะรู้ว่า
เธอเท่านั้น.....
ที่ฉันต้องการก้าวผ่านกาลเวลาด้วย
ถ้าฉันมีกล่องล๊อกใบ
สำหรับใส่ความหวังและความฝัน
ที่ไม่เคยเป็นจริง.....
กล่องนั้นคงจะว่างเปล่า
หากเปลี่ยนด้วยความทรงจำ
ที่เธอได้ตอบสนองต่อฉัน”

เสียงเพลง “เวลาในขวดแก้ว” ของจิม โครชี ที่กังวนจากตู้เพลงในร้านกาแฟเด็ก ๆ ริมทาง ตรึงผนไว้กับที่....นานมาเด็กที่ผ่านไม่เคยได้ยินเพลงนี้จากที่ไหน ราวกับมันได้เดือนหายไปจากความทรงจำของผู้คนหรือลูกเก็บงำไว้ในซอกมุมที่เร้นลึก”

บางครั้งผู้แต่งบทกวีที่มีความสัมพันธ์กับเนื้อหาเพื่อเสริมการบรรยายความในเรื่อง เช่น ในตอนบรรยายบ้านครูประทิน ซึ่งเป็นบ้านเก่า ๆ อยู่ในซอย มีคงกลิ่นอายอยู่ในบ้าน ผู้แต่งยกบทกวีของวัฒน์ วรรณยางคุณ มาเสริมว่า (หน้า 78)

“บ้านครูประทิน เป็นบ้านเช่าหลังเล็ก ๆ อยู่ในบริเวณเดียวกับเจ้าของบ้าน ล้อมรอบด้วยรั้วสังกะสีผุ ๆ และคงกลิ่นขาดการคุ้นเคยรักษา

“บ้านฉันอยู่ซอย

ชื่อซอยตันกลิ่น

ข้างบ้านมีลิง

ลิงชอบกินกลิ่น

พนท่องบทกวีของวัฒน์ วรรณยางคุณ ที่ไอป้อมตัดจากหนังสือพิมพ์มาแปะไว้หลังห้อง”

กล่าวได้ว่า ผู้แต่งนำบทกวีที่แสดงอารมณ์ความรู้สึกของวัยรุ่นทั้งที่ผู้อื่นแต่ง และผู้แต่งแต่งขึ้นเองมากล่าวเสริมไว้ในนานนวนิยายเรื่องนี้มากพอสมควร ทั้งนี้ อาจจะเป็นความใจของผู้แต่งที่ต้องการให้นวนิยายเรื่องนี้มีภาษาอ่อนหวานเหมาะสมสำหรับวัยรุ่น

ในบทบรรยายร้อยแก้ว บางตอนผู้แต่งเล่นคำเล่นความอ่อนโยน ให้อารมณ์ และความหมาย เช่น (หน้า 127)

“แทนทุกอย่างในเช้าวันอาทิตย์เคลื่อนไหวอย่างเกียจคร้าน ถนนหนทางที่เคยแออัด จกแจ โล่งจนเหงาเปลี่ยว นาน ๆ จึงจะมีรถแล่นผ่านสักคันสองคัน ร้านรวงที่เคยคึกคักปิดประตู เสียงเชยบ ผู้คนสองข้างทางมืออยู่เพียงบ้างตา

พนั่นรถเมล์เรือย ๆ ไปอย่างไม่มีจุดหมายปลายทาง ผ่านถนนสายแล้วสายเล่า ผ่านผู้คนและบรรยากาศที่แยกไปจากวันธรรมชาติ อื้อเชือยไม่เร่งร้อน คล้ายกับยังดื่นไม่เต็มตา หรือไม่ก็ยังไม่หายอ่อนเพลียจากการคืนนرنด์สู่กับการดำรงชีวิตในสัปดาห์ที่เพิ่งผ่านพ้น

พนลงรถที่สยามสแควร์...มันยังเช้าเกินกว่าที่สูนย์การค้าแห่งนั้นจะเอยคำทักทายกับโคร หมาข้างถนนคุกคูกู้อยู่ในซอกตึกจะ โงกหน้าขึ้นมองดูผู้คนหนึ่ง ก่อนล้มตัวลงนอนให้ลูกตัวเล็ก ๆ คุกคุมต่อไป คนภาคนอนพิงไม้คาดไว้ข้างหัวเข่าและนั่งวนบุหรี่ในจากสูบเสียง ๆ อยู่ข้างถนน

พนมคงคุณเดียวองที่ผ่านไปตามกระบวนการนี้ร้านค้า ๆ เก่าที่พร่าลีอนและซับซ้อนลง
บนสินค้าในดูโอช์ว์ จากเสื้อผ้าสู่ของเล่น จากหนังสือสู่หุ่นจำลองอาหารและขนมในร้านอาหาร
บางครั้งเจ้าก็คุยกับคน บางครั้งก็คุยนาขัน เมื่อแสงและมุมอับแสงตกแต่งเฉพาะท้อง
ราชจะถือเดิน.....

มันทำให้ผมนึกถึงว่างานที่สิ่งต่าง ๆ ที่เราคิดว่ามันเปลี่ยนแปลงไปนั้นเป็นเพียงภาพสี
ความตระหง่านนั่นเอง”

6. จริยธรรมและอิทธิพลที่ได้รับจากและมีอิทธิพลต่อสังคม

ในที่นี้จะได้แยกกล่าวถึง 2 ประเด็นคือ จริยธรรมและอิทธิพลที่ได้รับจากสังคมทาง
หนึ่ง และจริยธรรมและอิทธิพลที่มีต่อสังคมอีกทางหนึ่ง

6.1 จริยธรรมและอิทธิพลที่ได้รับจากสังคม หากผู้อ่านสังเกตเนื้อหาของเรื่อง นอก
เหนือจากข้อความในคำนำของผู้เขียนแล้ว จะเห็นได้ว่าจากอันเป็นระยะเวลาที่
เรื่องนี้เกิดขึ้น เกิดในช่วงก่อนเกิดเหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519 ช่วงนั้นวัยรุ่นมี
ความตื่นตัวทางการเมืองมาก ดังจะเห็นได้จากการร่วมกิจกรรมทางการเมืองของ
ชัย เอก และป้อม โภชัย และเอก เป็นนักศึกษาสาขาวิชาด้วยรามคำแหง ส่วน
ป้อมเป็นนักศึกษาสาขาวิชาชีวศึกษาแห่งหนึ่ง กล่าวได้ว่าในการสะท้อน
ประเด็นการต่อสู้ทางการเมืองของวัยรุ่นยุคนี้ ผู้แต่งได้รับอิทธิพลมาจากการ
ทางการเมืองที่เกิดขึ้นจริงในขณะนั้น

ประเด็นการสะท้อนการเมืองของวัยรุ่น เป็นเพียงประเด็นรอง
ในนวนิยายเรื่องนี้ ประเด็นใหญ่ที่น่าศึกษาคือ ชีวิตและปัญหาชีวิตของวัยรุ่น ผู้แต่งสะท้อนได้
อย่างละเอียดอารมณ์ว่า ต้นเหตุของปัญหาวัยรุ่นเกิดจากปัญหาของผู้ใหญ่ โดยเฉพาะปัญหาการ
หย่าร้างหรือปัญหาซึ้งสาของพ่อแม่ ดังที่นัด หนิง และจอมประสา ทั้ง 3 เพชรฆาชาชีวิตใน
ลักษณะต่าง ๆ กัน

นัด หนิง เศร้านต้องหาเพื่อนเป็นที่พึ่ง บางครั้งต้องเดินเร่ร่อนอยู่คนเดียว บางครั้ง
รอนแรมไปต่างจังหวัด บางครั้งคั่มเหล้า สูบกัญชา กับเพื่อน ๆ

หนิง หนงและวันหน่าว เรื่องไปคุณเดียวจนพบสมพงษ์ ได้เดียกันจนมีท้องและต้องทำ
แท้ง โดยที่พ่อแม่ไม่เคยรับรู้เลย

จ่อน เกิดมาท่ามกลางความสุขความสนาบพร้อมบริบูรณ์ แต่ต้องประสบกับปัญหาพ่อแม่
ภรรยาใหม่ จนต้องเรื่อร้อนออกจากบ้าน ไปอยู่กินกับผู้ชายคนหนึ่งจนมีลูกด้วยกัน 1 คน

การเสียคนของเด็กสาวบริสุทธิ์เช่น หนิงและจอม เป็นสิ่งสะท้อนถึงความเสื่อมเสีย
ทางจริยธรรมอย่างมาก เพราะสังคมไทยมองค่าสำคัญของผู้หญิงอยู่ที่ความบริสุทธิ์ทางเพศ ดังนั้น
เรื่องราวของหนิงกับจอมนับเป็นเรื่องน่าละอายและเครื่องไม้ไม่ใช่ของ เป็นเรื่องราวที่ต้องปกปิดไม่ให้ใคร
รู้ แม้แต่พ่อแม่ ผู้ปกครอง

ภาพสะท้อนของวัยรุ่นตามที่ปรากฏคังกล่าว นับเป็นภาพสะท้อนที่ได้รับจากอิทธิพลที่
เกิดขึ้นจริงในสังคม กล่าวไห้ว่าอาจเกิดขึ้นก่อนยุคนี้ และยังคงเกิดขึ้นมานถึงปัจจุบัน เพราะ
ปัญหาการหย่าร้างเป็นปัญหาครอบครัวที่เกิดໄได้ทุกยุคทุกสมัย ผิดกับปัญหาทางการเมืองที่จะเกิด
ขึ้นด้วยเงื่อนไขของเหตุการณ์ และสภาพแวดล้อมทางการเมืองชั่วรัชชั่วคราว

ปัญหาการหย่าร้างของครอบครัว เป็นอิทธิพลสำคัญอย่างหนึ่งที่มีต่อนวนิษัยเรื่องนี้
และอาจเป็นแรงบันดาลใจสำคัญในการเขียนนวนิษัยเรื่องนี้ และอาจเป็นวัตถุคิดสำคัญที่ทำให้ผู้
เขียนจินตนาการเขียนนวนิษัยเรื่องนี้ขึ้นมา

**6.2 จริยธรรมและอิทธิพลที่มีต่อสังคม เมื่อผู้แต่ง แต่งนวนิษัยเรื่องนี้ตามเค้าความ
เป็นจริงที่เกิดขึ้นในสังคม ทำให้นวนิษัยเรื่องนี้มีเนื้อหาน่าเชื่อถือ สามารถใช้
เป็นอุทาหรณ์เตือนใจผู้อ่านทึ้งในวัยผู้ใหญ่และวัยเด็กในແຕ່ງ ๆ เช่น**

1. ผู้ใหญ่ควรเอาใจใส่ดูแลลูกหลานอย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะเมื่อย่างเข้า
สู่วัยรุ่น วัยรุ่นจะมีความอ่อนไหว ต้องการความรักความอบอุ่นมาก
และยังเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อที่เสี่ยงต่อการเสียคนได้ง่าย พวคผู้ใหญ่
ปล่อยปละละเลย อาจพนกันคำว่า “สายเสียแล้ว” เมื่อลูกหลานของ
ตน กลายเป็นคนติดยาเสพติด ตั้งห้อง พิการ หรืออาจถึงขั้นเสีย
ชีวิต
2. วัยรุ่นควรรู้จักเลือกทางเดินชีวิต ควรหลีกเลี่ยงหนทางที่จะนำไปสู่
ความเสื่อมเสีย แม้จะประสบปัญหาความทุกข์ใจก็ตาม ไม่ควร
ประชดชีวิตหรือมัวแม่ในอบายมุข ควรมุ่งหน้าศึกษาเล่าเรียนและ
ช่วยกันชกน้ำเพื่อน ๆ ให้ด้วยใจศึกษาเล่าเรียน เพราะเมื่อเรียนสำเร็จมี
งานทำ มีครอบครัว วัยรุ่นอาจนำพาเรียนชีวิตในอดีตสร้างสรรค์
ครอบครัวของตนให้มีความอบอุ่น และมีความสุขต่อไป

3. สังคมครรชนักและเข้าใจปัญหาของวัยรุ่น และควรช่วยกันซึ้ง
แนะนำให้ผู้ใหญ่เข้าใจปัญหาที่ตัวเองก่อขึ้นว่าจะกระทบต่อบุตรหลาน
อย่างไร

ทั้ง 3 ประการนี้ นับเป็นเบเก็ติคสำคัญที่นวนิยายเรื่องนี้มีอิทธิพลและบทบาทต่อการ
สร้างสรรค์สังคมอย่างแท้จริง

7. เรื่องย่อ

กลุ่มเด็กวัยรุ่นที่เรียนร่วมกันมาตั้งแต่เด็ก คือ นัต ป้อม ชัย และเอก สำหรับนัมมีน้องสาวซึ่งหนิง ครอบครัวของนัตและหนิง มีพ่อแม่ที่ไม่ลงรอยกันทำให้ครอบครัวขาดความอบอุ่น จนเมื่อครอบครัวของนัตถ้าย้ายจากบ้านริมน้ำไป ยังทำให้แม่ของนัตเป็นคนเจ้าอารมณ์หงุดหงิดมาก ยิ่งขึ้น เพราะพ่อได้ห่างเหินไปมีผู้หญิงคนใหม่ นัตและหนิงเริ่มไม่ค่อยกลับบ้าน นัตเองนั้นมักจะไปกับเพื่อนสนิท คือ ป้อม ชัย และเอก ป้อมแม้นเป็นผู้หญิงแต่นัทหาได้คิดเป็นอย่างอื่นไม่ นอกจากรักเพื่อนเช่นเดียวกับชัยและเอก ต่อมานัตได้รู้จักกับนักเรียนหญิงรุ่นพี่ ที่ทั้งสาวทั้งสวยหั้งร่วมชื่อจอม นัตคิดว่าชีวิตของจอมรากับเป็นอีกด้านหนึ่งของชีวิต ทั้งที่ชีวิตของจอมมีแต่ความรักความอบอุ่นและสมปรารถนา ความสมบูรณ์พูนสุข แต่มันเป็นชีวิตโดยเดียวที่เปลกแยกจากเพื่อนฝูง ยิ่งพ่อจอมทุ่มเทเงินทองให้กับจอมและโรงเรียนเท่าไหร่ จอมก็ยิ่งถูกกีดกันออกจากไปจากเด็กอื่น ๆ เท่านั้น จอมเป็นเหมือนเจ้าหญิงน้อย ๆ ในสายตาของครูอาจารย์ เจ้าหญิงที่แสนดี บอบบาง ร่าวยะและบริสุทธิ์สุดฟอง แต่น่าสังสารที่หล่อนกล้ายเป็นเจ้าหญิงที่ว้าเหว่ที่สุดในโลก เงินทองของหล่อนไม่อาจซื้อเพื่อนได้แม้แต่คนเดียว ดังนั้น จอมจึงสนใจกับนัตได้อย่างรวดเร็ว เชอร์รี่ก็หัดว่า เจ้าอ้วน คนที่อัจฉราที่สุดคือป้อม เพราะป้อมเองก็พิธรู้ว่าชอบนัตขึ้นมาแล้ว

ทราบจนป้อมถูกครอบครัวให้ย้ายไปอยู่โรงเรียนสตรีล้วน นัตเองก็ปลอบใจว่า จะชวนเอกกับชัยไปเยี่ยมน้องอยู่ ๆ แต่ก็เปล่า จนคระทั้งวันนั้นครอบครัววันเกิด 15 ปี เขายังได้นำพิการทรายจากจอม และปลอกหมอนฟิมีน้องสาว แม้นหล่อนจะไม่ค่อยชอบงานการฟิมีอย่างแม่ของตนก็ตาม นัตรู้สึกมีความสุขและทุกข์ปนกัน เพราะทุกวันเกิดเขาจะกราบพ่อและแม่เพื่อขอพรวันเกิด แต่ปืนไม่มีอีกแล้ว นัตไปถึงโรงเรียนกลับเจอกับ 3 เพื่อนสนิท ชัย เอก และป้อม ลงขันกันเลียงอาหารมือกางวันคล่องวันเกิดให้ตนเอง วันนั้นเป็นวันครอบครัววันเกิดที่ไม่อาจลืมเลือน ตกเย็น เอกกับชัยลงแข่งขันฟุตบอลนักเรียนแล้วมีเรื่องตีกันจนชัยขาหัก ป้อมแม้นเป็นหญิงแต่ก็แสดงให้เห็นถึงความรักเพื่อน หันไปไม่สามารถเข้าร่วมฟ้าคฟันกับนัตและเอกเป็นพัลวัน จนคำรวมมา นัตจึงแย่งไม่ไปจากมือของป้อม และໄลให้ป้อมไปอยู่กับกลุ่มนักเรียนหญิง จึงมีเพียงนัตและเอกท่านั้น

ที่ถูกตำราจับกุมไปพร้อม ๆ กับเด็กนักเรียนที่ติดกันกับคนอื่น ป้อมร้องไห้เสียใจเป็นครั้งแรก ชัย ถูกส่งไปรักษาที่โรงพยาบาลตำรา ป้อมไปเยี่ยมเพื่อนทั้งที่อยู่ในคุกและโรงพยาบาล จนกระทั่ง เย็นมากของวันนั้น หนิงน้องสาวและแม่ของนัตก็มาถึงโรงพยาบาลเพื่อบอกประกำณ์ด้วยไม่สำเร็จ แต่แม่ของนัตก็มีข้อมูลดังข้างนี้เพื่อการติดตามข้อหาของนัต อย่างไม่รู้สึกถึงกาลเวลาที่ล่วงเลยไปเลย

แล้วคืนนั้นพ่อของนัตก็สามารถพาคนต่อจากห้องขังได้ แฉมไปคลองวันเกิดกันต่อ และค้างบ้านใหม่ นัตมีโอกาสสรุจกับบรรยายใหม่ของพ่อเป็นครั้งแรก เขาอยู่จังหวัดรู้ว่าพ่อและแม่ไม่มี วันกลับมาดีกัน ได้อีก พ้อเอกสารจากคุกก็ชวนนัตและป้อมไปเยี่ยมชัยบอย ๆ เพื่อเป็นกำลังใจ เพราะบัดนี้ชัยกลายเป็นคนเดินทางไปแล้ว แต่ทำไม่ได้กลับพาลเอา กับคนใกล้เคียง เพราะ โอกาสเข้ารับราชการทหารอย่างที่ไฟฟันไว้ทำไม่ได้เสียแล้ว ส่วนนัตเริ่มห่างเหินจืดมากเข้าไปทุก ที่ จนเมื่อเจอจอมอีกรังหล่อนก็ไปเดินกับเพื่อนชายวัยไล่เลี้ยงเสียแล้ว และทางแม่นัตเริ่มกลับบ้านดีก แต่ตัวก่งขึ้นและมีผู้ชายมาส่ง หนิงเป็นคนเห็นและบอกกับนัต ซึ่งนัตก็ปลอบน้องสาว ทั้งที่ตัวเองเจ็บปวดเหลือกัน ซึ่งผู้ชายคนใหม่ของแม่นั่นคือลุงอมรนันน่อง

นัต ป้อม และชัย เริ่มรู้รสของกัญชาและชัดคิดมันอย่างไม่ยอมเลิก มีเพียงนัตและป้อม ที่ไม่ยอมคุดมันเลย หลังจากที่หั่นคุดเศษจนเพียงเหลวเพียงอึกไปหลายต่อหลายหน บัดนี้ นัตสูญเสียความมั่นใจที่เคยมีต่องเองและต่อแม่ นัตไม่มีภาระใดจะจัดการหนังสือหรือทำอะไร ในที่สุดพอกู้รู้เรื่องแม่ของนัตกับลุงอมร พ่อมายืนคำดักบันแม่เพื่อขอหย่า จะได้ไม่ต้องมาทำอะไร ลับ ๆ ล่อ ๆ กันอีก แม่โกรธหาว่าพ่อต้องการยกย่องผู้หญิงคนใหม่ของพ่อนักกว่า และเพื่อจะได้ออกหน้าออกตา แม่บันดาลโกรสั่งขาดหัวเป็นอาไวโอดินของนัตฟ่าดพ่ออย่างเต็มแรง ไวโอดิน ที่แสนรักของนัตแตกกระจาย แม่ขอโทษนัต ส่วนพ่อสัญญาว่าจะซื้อให้นัตใหม่ แต่ความรู้สึกของนัตแตกร้าวไม่มีชืนดีแล้ว โดยเฉพาะเมื่อแม่เอ่ยปากให้นัตไปอยู่กับพ่อสักพัก

นัตแม้นจะได้รับการเอาอกเอาใจจากแม่เลี้ยงดีขนาดไหนก็ไม่หายคิดถึงบ้าน นัตว่าเหว่ โทร. กลับไปหาแม่ก็ไม่มีคนรับสาย ไปหาอีกที่อาจไม่ใช่บ้านเดิม เขายังคงเดินทางไปที่บ้าน ไปกินข้าวกับพ่อแม่ของชื่อนั่นไปดู ความอบอุ่นภายในบ้านจ้อม ไปพิงเพลงใหม่ ๆ ที่จ้อมเพียงจะได้แผ่นเสียงนา นัตตอบแอบอ้อจากอยู่ ในใจก็ ๆ ไม่ได้ และจากนั้นจ้อมกับนัตที่ห่างเหินกันอีก ก่อนจะสอนปีกเทอนซึ่งป้อมต้องย้ายไปอยู่โรงเรียนศตรีแล้วนั้น เจ้าจ้อนหัวใจก็จดจำเที่ยวไปเกราสมีค เพื่อเปิดสอนก่อนสอน 4 เกโลหัวเข็ง นัต ป้อม ชัย และเอก ก็ไปกันอย่างเต็มที่ ป้อมมาหมายนาดเพื่อออกมากับนัตว่า แก....ต้องไม่ปล่อยให้ฉันตายนะ

ต่อมา nad ได้ไปบ้านครูสอนคนตีซื่อว่าทิน นัต ได้รับรู้เรื่องราวต่าง ๆ มากมาย และได้กลับไปอยู่กับแม่และหนิงน้องสาวอีก ซึ่งทำให้รู้ว่าแม่เอาสุขอุ่นรมานอนที่บ้านด้วย พ่อจึงขอให้นัตอยู่บ้านกับแม่เลี้ยงไปก่อนจนกว่าจะสอบเสร็จ ซึ่งนัตคือบุตรคนหน้าจ่ออมอยู่ เนื่องจากคิดว่าตัวเองห่างไกลกับฐานะและความอุ่นทางครอบครัวของจ่ออมนัก นัตสอบผ่านเทอมสุดท้ายมาด้วยดี แต่เกรดต่ำอาจมาก ๆ พร้อม ๆ กับปีนี้ต้องลาจากไปเข้าโรงเรียนศรี ส่วนพ่อของนัตเริ่มนิดเดล้านัตจึงกลับมาอยู่กับแม่โดยมีลุงอุ่นและเวียนนาเยี่ยมบ้านบางครั้ง เพราะลุงอุ่นรีบเร่งแล้ว ส่วนหนิงเองก็ไม่ค่อยอยู่บ้าน เพราะขาดพ่อแล้วยังต้องหาด้วยอีก

แล้วนัตกับหนิงต้องหาดพ่อไปจริง ๆ เมื่อแม่ยอมเช่นใบหยาให้ฟ้อ โดยพ่อต้องยกบ้านหลังที่หนิงและนัตอยู่ให้เป็นสิทธิ์ของแม่ แล้วแม่ก็ขายบ้านหลังนั้นไปบ้านซึ่งเป็นสมบัติระหว่างพ่อกับแม่ เพื่อนำเงินนั้นไปทำร้านอาหารกับลุงอุ่นแม่ทำได้ดีมาก ไม่แคร์ ต่อมาจ่ออมได้เวลาเมียยืนนัตที่ร้านอาหารแล้วเล่าเรื่องที่นัตไม่อยากจะเขื่อนหูตัวเอง นั่นคือพ่อของจ่ออมมีแม่เลี้ยง ทำให้จ่ออมต้องไปเรียนต่อที่อังกฤษโดยที่สามบินมีเพียงนัตและคนขับรถเท่านั้นที่ไปส่งจ่ออม นัตเริ่มรู้สึกว่าความทุกข์ไม่ได้อยู่กับตัวเพียงคนเดียวเท่านั้น แต่มันมีสิทธิ์อยู่กับคนทุกคน ไม่ว่าจะคน ป่านกลาง หรือร่ำร่ายมหาศาล เวลาผ่านไป ความแหงยิ่งรุกล้านตันหนักเข้าบ้านค่าทำให้ขาดจากโภคนี้ไปโดยเงียบแท้ไม่สำเร็จ

หนิงทำให้นัตแบบเป็นบ้า เมื่อมานอกกว่าเธอกำลังจะมีเด็ก นัตซักไว้ใจได้ความว่าผู้ชายคนนั้นคือ หนึ่งในกลุ่มเพื่อนของปีนั้น ซึ่งในระยะหลังหนิงไปเข้ากลุ่มเพื่อนของปีนั้นบ่อย ๆ นัตตามไปอาละวาด ปีนบนต้นไม้และเตียไใช้มืออุ้รีเรื่อง พยายามหาทางออกที่เป็นไปได้ แต่ทางเดียวที่คือ เอาเด็กออก นัตซึ่งอึกครั้งและเกลียดตัวเองที่ไม่สามารถคุ้มครองได้ ทั้ง ๆ ที่พ่อคือพ่อร้านออกฝ่าให้ลูกแลหนึงแทนพ่อตัวเอง เหตุการณ์นี้ทำให้นัตโกรธปีนอย่างมากและโทรมว่าปีนเป็นด้วยการปีนเองซึ่งถึงชาตุแท้ของมนุษย์ว่าเป็นอย่างไร แต่นัตไม่ยอมฟัง ส่วนเอกมาส่งข่าวว่าจ่ออมกลับมาจากอังกฤษแล้วเพื่อยืนแม่ นัตจึงรีบไปหาจ่ออมและเห็นว่าเธอเปลี่ยนไปมากคุ้มสาหัส สายหัน และดูเข้มกร้าวขึ้นด้วย เมื่อพูดถึงปัญหาในบ้าน นัตยังเล่าว่าตอนสองจะอื้นทราบซึ่งเข้าคิดป่าก ชัยจะจะเรียนรمانฯ

ตั้งแต่นั้นมา นัตก็ยังไม่ยอมพนปีนพยายามยังโกรธไม่หาย คืนนั้นหนิงกลับมาด้วยสภาพเมามาย มีเพียงนัตพี่ชายเท่านั้นที่ค่อยปลอบโยน เพราะหนิงบังคับให้มีอนาคตอยู่ในฝันร้ายชั่วนิรันดร์

นัตไปพนพ่ออีกรังส์ และเห็นพ่ออยู่ในสภาพชายชื่มมาที่ไร้อนาค พ่อถูกไล่ออกจากงาน ด้วยข้อกล่าวหาว่าเป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง พ่อได้แต่พร่ำบ่นว่ารักลูก โดยไม่ฟังว่านัตจะมาปรึกษารือ่องคณที่จะสอบสวนทรานซ์ ในที่สุดพ่อต้องเข้าโรงพยาบาล เพราะคื่มเหล้าเกินขนาด แม่พร่ำพูดว่าเมียใหม่ของพ่อคงจะดูแลด้วยเหล้าตลอดเวลา แต่แม่ก็ให้นัตรับไปเยี่ยมพ่อแล้วรีบกลับมา เพื่อไปตามลุงอมรที่หาดใหญ่ นัตมีโอกาสพูดคุยกับหลวงภราดาใหม่ของพ่อ เขาเริ่มเห็นใจและเข้าใจความรักที่แหนะมีต่อพ่อของตน แล้วนัตก็ต้องจำใจไปตามลุงอมรกับแม่ที่หาดใหญ่ แม่พชิญหน้ากับเมียของลุงอมรอย่างไม่ครั้นคرام ทั้ง ๆ ที่แม่ต้องใช้ความกล้าขานดันนัก นัตตัดคิดไม่ได้ว่าถ้าแม่กล้าช่วงชิงพ่อของนักกลับคืนมาเหมือนอย่างกรณีลุงอมร บางทีแม่อาจไม่ต้องสูญเสียพ่อตลอดไปอย่างนี้ ไม่นานพ่อก็ออกจากโรงพยาบาลและคุดเข้า สนายใจมากขึ้น เพราะพอจิกับงานใหม่ แม่งนั่งโถะทำงานตัวเล็กกว่าเดิม

นัตไปฟังผลเอนทรานซ์และผิดหวังอย่างมาก เมื่อรู้ว่าสอบไม่ติดแม่แต่ศิลปการที่ฝันไว้ นัตเจอบีบ้มหงส์ที่ไม่อยากเจอบีบ้มเตือนสตินัตไม่ให้เสียใจเรื่องสอบไม่ติด เพราะบีบ้มไม่เห็นด้วยกับการคัดเลือกคนแบบนี้ นัตไม่สนใจพระบังโกรธบีบ้มอยู่เรื่องหนึ่ง แล้วนัตก็ตามชัยเข้าไปอยู่ห้องกายกับชัยที่บ้านครูวาริน เพื่อผ่อนคลายสมอง แล้วช่วงที่นัตอยู่ห้องกายได้รับรู้เชิงวิทยาแบบ โดยเฉพาะครูวารินได้ขยันสอนที่หนอนกายอย่างแน่นอน และภารยาของแกก็ออกไปทำงานนอกบ้าน เพราะเริ่มตั้งห้องลูกคนแรก ค่าใช้จ่ายต้องเพิ่มมากขึ้น ส่วนทางกรุงเทพฯ บ้านเมืองและเศรษฐกิจกำลังวุ่นวาย นักศึกษาหัวรุนแรงก่อการประท้วงอยู่เรื่อย ๆ และในที่สุดบีบ้มก็เข้าร่วมบวนประท้วงกับกรรมการในโรงงานทอผ้าจันป้อมเจ็บหนัก นัตจึงรีบกลับกรุงเทพฯ ความเกลียดที่ยังค้างคาใจอยู่กับบีบ้มเรื่องน้องสาวตอนของนั้นกลับมลายหายไปสิ้น

พอถึงกรุงเทพฯ นัตก็ได้เข้าร่วมจัดอิ่มแม่เลี้ยง แต่คือที่ไม่ตายเพียงแต่เป็นข่าวเท่านั้น สาเหตุเพราะจั่มหนแทนแม่ของตัวเองไม่ไหว ที่พ่อพาผู้หญิงใหม่มาเหยียบย่าใจแม่ตอนมองมากก่อนไป แต่ยังไม่ทันที่นัตจะไปปลอบใจจั่มได้ ก็นั้นจั่มเริบด่วนยิงแม่เลี้ยงอีกรังส์ คราวนี้อาการป่วยด้วย จั่มเลียหนอกจากบ้าน ทำให้นัตไม่ได้เจอจั่มอีกตามเคย รุ่งเข็นนัตจึงไปเยี่ยมป้อมที่กรุงข้างแม่น้ำป้อมจะเจ็บหนัก แต่ตัวร่วงก็ยังไม่ให้นอนโรงพยาบาล ชั่งหนอได้อีกซเรย์ว่าป้อมต้องผ่าตัดสมอง ช่วงรอเตียงจึงต้องอยู่ในคุกไปพลาส ฯ กันว่าจะออกมารุ่นวาย ป้อมแม่นคุจะบอนช้ามาก แต่ก็คือใจที่นัตหายโกรธเชอ ซึ่งต่อให้เรอต้องเจ็บกว่านี้แล้วนัตหายโกรธเชอเก็บยอมเจ็บ

ในกลุ่มเพื่อน 4 คน ดูออกจะไปได้ดีที่สุด เพราะซ้ายของก็เข้ากลุ่มกิจกรรมในร้านคำแหง เสียจนเสียผู้เสียคน ติดเหล้าหายจากบ้านเป็นอาทิตย์ ๆ ป้อมก็เตรียมรักษาตัวให้หาย ฝ่ายนัตแม่ก็บังคับให้เรียนนิติศาสตร์ในมหาวิทยาลัยเอกชน ห้าง ๆ ที่ค่าเล่าเรียนแพงมากและที่สำคัญนัตไม่ชอบมันเลย ในที่สุดป้อมก็ได้รับการปล่อยตัว เชอดีใจจนน้ำตาซึมที่เห็นนัมารับ ป้อมขอให้นัตพาไปสงบใจในที่เชียงใหม่ เมื่อผ่านคงตะแบก ป้อมขอให้นัตเก็บคอกตะแบกให้และพยายามบอกความในใจแต่นัตไม่เข้าใจ หลังจากนั้นป้อมกลับมาสนใจกับนัตอีกรึ ป้อมบอกกับนัตว่าจะจ่อจอมเดินกับไปยังแคว ๆ ร้านคำแหง นัตรีบไปปราบฯ เพื่อคืนหาจ้อม นัตได้เจอชัยซึ่งได้ชวนให้ช่วยเชียงใหม่ไปสเตอร์ นัตเตือนใจไปปักกอกอยู่กับชัยเพียงพอหัวจะพบจ้อม ป้อมทันไม่ได้จึงเตือนให้สตินัตเรื่องจ้อม นัตกลับไม่ฟังແດນໄล์ป้อมกลับ

นัตมาเข้ามหาวิทยาลัยเอกชนรู้สึกไม่คุ้นเคย เพราะที่นี่นี่แต่พากเหี้ยบซึ่งไม่ฟื้อ แต่ตัวหยูhra ใจคร่าวเครวยทำแต่เรื่องไร้สาระ แต่นัตก็ต้องทนอยู่ แม้นหนิงน้องสาวจะเชิญให้นัตเอ็นทรานซ์ใหม่ในปีหน้า แต่นัตก็ปฏิเสธ เพราะเกรงว่าไม่ใช่แค่ความผิดหวัง แต่แม่ต้องไม่พอใจแม่ ป้อม และหนิง หันกลับมาสนใจกับนัตอีกรึ แต่นัตยังไม่ลืมจ้อมเขาขังคงไปตามจ้อมที่บ้านอย่าง และได้รู้ว่าจอมเคยมาอยู่กับอย่างพักหนึ่ง ความรู้สึกของนัตแทบแตกลาย นัตซึมซานกลับบ้าน พยายามหนีผู้คนใช้เวลาอยู่คนเดียวให้มากที่สุด แต่แล้วชัยก็พรุบพรุนเข้ามานานัตแบบเลือดท่วมตัว นานกว่าป้อมโคนระเบิกระหว่างเดินบน ซึ่งทางเสียบวัลและหลบหายไป นัตตระเวนหาป้อมตามโรงพยาบาลจนพบอาการของป้อมหนักจนน่าตกใจ นัตพยายามปลอบป้อมว่า เชอดีองหาย นัตรีบกลับบ้านว่าครูปป้อมตามที่เชอเคยขอร้อง แต่นัตปฏิเสธมาตลอด แบ่งกับเวลาระหว่างที่ป้อมเข้าผ้าตัด เมื่อคาดเสร็จนัตรีบอาภาพรดีป้อมมาให้คุณ ป้อมพื้นหลังผ้าตัดให้เอกสารก่อนกลอนที่เชอเชียงให้นัตฟัง

“คงแบกบาน.....

เชอเคยบอก

จะเก็บให้.....สักวัน

ฉันรอค่อย.....ชั่วชีวิต

แต่วันนั้น

.....ไม่เคยมาถึง”

นัตพยายามจะให้ป้อมได้ครูปที่ตนเองคาดให้ แต่ป้อมไม่มีโอกาสได้เห็นอีกต่อไปแล้ว นัตเสียใจมากกับการตายของป้อม เขากลับไปคงตะแบกเก็บคอกตะแบกที่ป้อมอยู่ได้ให้หลุดลอยไปกับสายน้ำ

จื่อมโทรศัพท์มาตามข่าวปีอ่อน นักพยาบาลตามจื่อมว่าอยู่ที่ไหน แต่เธอไม่อยากจะติดต่อกับใคร และอยากรีบวิ่งกลับครอบครัวตามลำพัง เพราะเธอกำลังตั้งครรภ์กับพลศักดิ์ ทำให้นัตยิ่งเศร้าชีวิต หนิงกล้ายเป็นขึบปี'และไม่สนใจกับใคร แม่พยาบาลรังให้นัตกับหนิงเรียนหนังสือ นัตจำไม่ได้ว่าตัวเองเรียนจบจนมารับปริญญาได้อย่างไร รู้แต่ว่าแม่พยาบาลขอร้องให้เรียน เพราะแม่ทำทุกอย่างก็เพื่อลูกทั้งสอง

วันรับปริญญาเป็นวันที่นัตได้อวยพรร้องหน้ากับพ่อและแม่ พ่อนอกกับนัตว่า บางทีแม่อาจจะทำลูกที่บังคับให้นัตเรียนกฎหมายจนได้ แต่แม่ของนัตก็ไม่awayสะบัดใส่พ่อเมื่อเห็นหลวงทุกอย่างผ่านเลยมาไกลมากแล้ว จนยากจะกลับไปตั้งต้นใหม่ได้ นัตเองก็รู้สึกช่ำนั้น แม้ว่าเขาจะยังจำช่วงเวลาที่ดี ๆ ที่เต็มไปด้วยเสียงหัวเราะและความสุข ถ้าเขาจะเก็บเวลาเหล่านั้นไว้ได้จริง ๆ ในชุดแก้ว

คัดเรื่องย่อจาก นิตยสาร สwyทันโลก ฉบับ “เวลาในชุดแก้ว” หน้า 17 – 30.

การวิเคราะห์เรื่องสั้น เรื่อง “จุดหมายปลายทาง”

1. รูปแบบ

จุดหมายปลายทาง เป็นคำประพันธ์ข้อยกเกร้าในรูปแบบของเรื่องสั้น เป็นเรื่องสั้นเรื่องหนึ่งในหนังสือรวมเรื่องสั้นชุด 醪อรักนักศึกษา ของ “ก้านกลวย”

2. แนวเรื่อง

เป็นแนวซีวิตรักนักศึกษา

3. โครงเรื่อง

เป็นเรื่องราวซีวิตรักนักศึกษาโดยมหा�วิทยาลัยรามคำแหงคนหนึ่ง ซึ่งมีรูปชั่วตัวค่า แต่ก่อนข้างมีฐานะดี ได้พยายามเขียนจดหมายรักติดต่อนักเรียนหญิงคนหนึ่งซึ่งอยู่ต่างจังหวัด จนหลงรักและได้อยู่กินกันฉันผัวเมียในกรุงเทพฯ ช่วงดันซีวิตรักสาวซึ่งมาก แต่มีพื้นวัยนักศึกษาแทนที่นักศึกษาผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ใหญ่เลี้ยงดูครอบครัวเดิมที่ กลับเหลวไหลปล่อยให้ภรรยาเลี้ยงดูครอบครัวตามลำพัง

4. ตัวละคร

การสร้างตัวละครในเรื่องนี้เป็นแบบสมจริง (Realistic) พฤติกรรมของนิลตัวละครเอกจะห้อนถึงอารมณ์รักเพื่อนต่างเพศ ซึ่งความรักของนิลเป็นความรักแบบ “เพื่อเลือก” นิลคิดต่อกับผู้หญิงหลายคนและมักจะคุยไม่โ้อว่าคู่ผู้หญิงต่าง ๆ เหล่านั้นเป็นคู่รักของเข้า แต่มีมาพบเอมได้อยู่กินกันฉันสามีภรรยา นิลที่ทำว่าจะยุตินิสัยรัก “เพื่อเลือก” เลิกใช้จ่ายฟุ่มเฟือยดูแลเอมในฐานะภรรยาอย่างดี แต่มีโอกาสเวลาผ่านไปจนนิลและเอมมีลูกด้วยกัน นิลไม่ทิ้งนิสัยเก่ากลับเป็นคนเจ้าชู้อย่างเดิม

พฤติกรรมความรักระหว่างนิลกับเอม อาจเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้ในสังคมจริง เพราะวัยรุ่นยุคปัจจุบันค่อนข้างมีอิสระในการดำเนินชีวิต การที่นิลจากพ่อแม่มาใช้ชีวิตอยู่ตามลำพัง เช่นเดียวกับเอมที่ยอมจากบ้านมาอยู่กับชายที่คนรัก โดยพ่อแม่ไม่สนใจใจดี อาจเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นกับหลาย ๆ ครอบครัวในสังคมปัจจุบัน

5. กลวิธีการประพันธ์

5.1 การดำเนินเรื่อง

- 5.1.1 **เวลาในการดำเนินเรื่อง** ผู้แต่งดำเนินเรื่องโดยยกเหตุการณ์ตอนจบเรื่องขึ้นมาค่อนข้างว่าได้พับนิลตัวละครออกทำให้นิลถึงเรื่องราวของนิล และกล่าวถึงเรื่องราวความรักของนิลตั้งแต่เริ่มติดต่อกับเอม จนรักกัน ให้อยู่กินด้วยกัน และสุดท้ายแยกจากกันอันเป็นบทสุดท้ายตอนสรุปจบเรื่อง
- 5.1.2 **การดำเนินเรื่อง** ผู้แต่งเป็นผู้ดำเนินเรื่องเอง โดยใช้สรรพนามแทนตัวเองว่า “พม” ซึ่งบ่อยครั้งที่ผู้แต่งแทรกความรู้สึกและความคิดเห็นของตัวเองประกอบ ทำให้เรื่องนิคถ่ายทอดเรื่องเล่า เช่นในตอนเปิดเรื่อง ผู้แต่งเผยแพร่เบื้องหลังในการแต่งเรื่องนี้ว่า (หน้า 63)

“บางทีพมก็เกิดอาการเมื่อ ๆ อย่างที่เคยเอ่ยล้าไปแล้วนั้นแหล่ะ แต่พอนามาคิดอีกที ถ้าหากพมเลิกทำงานเสียเลยชีวิตคงอั้นเฉย แล้วก็คงจะไร้ค่าลงทุกวัน เอาไว้บันบัง จี๊เก็บบัง ก็ทำกินต่อไป ดีกว่าเอาแต่งอมือเท้า อันนี้ บ.ก. เค้าค่ามารือกที

ก็อย่างที่บอกเวลาว่างของพมมันเยอะ จะนั่งเล่นมากเก็บทั้งวันก็ย่อมได้ แต่พออัญญาฯ มาแล้ว ขึ้นมาอ่านเล่นมากเก็บเค็มมันจะนึกกว่าเป็นเพื่อน จับหูจับหางเอาอีก นอนจนเบื่อแล้ว ก็อยากไปเดินเล่นพักผ่อนแล้วพมก็ไปเจอกับเพื่อนคนหนึ่งที่ไม่คิดว่าจะเจอกัน

“อันนิลมันนิลสมชื่อ คือผัวค้าเก็บ ๆ จะเป็นค่าน ยิ่มแต่ละทีเห็นเหมือนแต่งแจ้งกับตุค ลิงเสมอ ไอ้นิลฐานะทางบ้านค่อนข้างดี ตอนเรียนอยู่มัธยมมันขับรถมอเตอร์ไซต์มาโรงเรียน และคงเป็นพระมันมีมอเตอร์ไซค์ล้มัง สาว ๆ เลยติดจน”

5.2 **การใช้ภาษา** ผู้แต่งใช้ภาษาถี่งแบบแผน โดยใช้ภาษาพูดปนกับภาษาเขียน นอกเหนือจากนั้นยังมีคำคนองและสำนวนที่ง่ายให้ผิดเพี้ยนไปจากปกติ เช่น “เวอร์” ซึ่งมาจากคำภาษาอังกฤษว่า over มหาลัย ซึ่งมาจากคำว่ามหาวิทยาลัย สำนวน “ไม่เป็นสับประดมา” ซึ่งมาจากสำนวน “ไม่เป็นสับประด” เป็นต้น บางครั้งก็ใช้สำนวนเบรียบเทียบเพื่อให้เกิดอารมณ์ขัน เช่น เบรียบเทียบที่ออกของนิลว่า “แดงเจริราวกับตุคลิงแสม” เป็นต้น

การใช้ภาษาดังกล่าว คงต้องการความเป็นกันเอง สร้างอารมณ์ขันและต้องการให้อ่านง่ายเหมือนดังซึ่งกันต่อว่า เศรษฐกิจศึกษา ซึ่งจริง ๆ แล้วเนื้อหาของเรื่องสั้นเรื่องนี้ค่อนข้างจะให้คิดเดือนใจมากกว่าความสนุกสนาน ผู้แต่งอาจจงใจใช้ภาษาลักษณะดังกล่าว เพื่อไม่ให้เรื่องราวดูเคร่งเครียดเกินไป

6. จริยธรรมและอิทธิพลที่ได้รับและมีต่อสังคม

6.1 **จริยธรรมและอิทธิพลที่ได้รับจากสังคม** ในอดีตสังคมไทยค่อนข้างจะเข้มงวดต่อการเลือกคู่ครองของหนุ่มสาว และหนุ่มสาวมักไม่มีโอกาสได้พบกันตามลำพัง แต่ในปัจจุบันหนุ่มสาวต้องออกมากำทำงานนอกบ้าน มีโอกาสพบกันได้ง่ายและสามารถเลือกคู่ครองได้ตามใจชอบ

ในสังคมของนักเรียนนิสิตนักศึกษาที่เข่นกัน การคบกันในฐานะคนรักของหนุ่มสาวในวัยเรียนเป็นเรื่องที่เกิดแพร่หลายทั่วไป ซึ่งความรักในวัยเรียนนี้มีทั้งคุณและโทษ โทษเช่นอาจทำให้เสียการเรียนหรือเสียอนาคต คุณเช่นอาจทำให้ชีวิตสดชื่นกระชุ่มกระชวย มีกำลังใจศึกษาเล่าเรียน

6.2 **จริยธรรมและอิทธิพลที่มีต่อสังคม** ในเรื่องสั้นเรื่องนี้นอกจากผู้แต่งจะสื่อถึงความรักอันไร้เดียงสาของตัวละครแล้ว ผู้แต่งยังแทรกคติเตือนใจ โดยซึ้งให้เห็นบันปลายของชีวิตรัก ว่าความรักที่ก่อร่างจากพื้นฐานอันประะบางต้องพับกับการพังทลายได้ง่าย

นิลกับเอมรักกันและอยู่กินด้วยกันในขณะที่ทั้งคู่ยังอยู่ในวัยเรียน นิลเรียนระดับมหาวิทยาลัย แต่เอมเรียนแค่ชั้นมัธยม ทั้งคู่อยู่กินผันผัวเมียได้ไม่นาน จึงต้องเลิกร้างกัน เพราะนิลคงทนต่อการทำมาหากินด้วยครอบครัวคนเดียวไม่ไหว ในขณะที่เอมไม่สามารถช่วยเหลือนิลได้ เพราะตัวเองจบการศึกษาแค่ชั้นมัธยมเท่านั้น ผลสุดท้ายจึงต้องแยกทางกันเดิน

นับได้ว่าผู้แต่งไม่ได้เน้นความสนุกสนาน หรืออารมณ์รักหวานเพื่อนอมเมวัยรุ่นแต่เพียงประการเดียว หากยังได้แทรกคติเตือนใจให้วัยรุ่นคิดถึงเรื่องราวของความรักที่จะประสบในวันข้างหน้าด้วย

การวิเคราะห์บทร้อยกรองสำหรับวัยรุ่น

ในที่นี้จะได้ยกตัวอย่างบทร้อยกรอง ที่แสดงถึงอารมณ์รักของวัยรุ่นมาประกอบการวิเคราะห์ 2 ตอน คือ

ก. แอบรักใครบางคน	(5 คำ)
สับสนนานานวัน	(5 คำ)
หัวใจนี้ไฟหวาน	(5 คำ)
กลัวรักนั้นจะเลื่อนลอย	(6 คำ – สั่ง)
ซ่อนใจไว้รู้	(5 คำ)
อยากจะดูไปอีกหน่อย	(6 คำ – รับ)
ซ่อนเร้นมิเห็นรอย	(5 คำ)
หากเพื่อค่อยอยู่ทุกครา	(6 คำ – สั่ง)
อยากให้รู้ความนัย	(5 คำ)
ใจสนใจที่ค่อยหา	(5 คำ)
รู้ไหม.....คนใกล้ตัว	(5 คำ)
ปราดนา.....จะใกล้ใจ	(6 คำ – สั่ง)
ข. อยากรบกวนรักเธอมาก	(7 คำ)
ไม่อยากให้เชอนามาอยู่ใกล้	(7 คำ)
กลัวจะรักมากเกินไป	(6 คำ)
จนห้ามหัวใจไม่ทัน	(6 คำ)
กีเพราะรักเธอมาก	(5 คำ)
จึงอยากรจะปีคกัน	(5 คำ)
กลัวจังความผูกพัน	(5 คำ)
ไม่อยากให้มันมากไปกว่านี้	(7 คำ)

อยากจะบอกว่าเพรารักมาก	(7 คำ)
จึงอยากระบุหนี	(5 คำ)
ไม่ใช่ว่าไม่ยกดี	(6 คำ)
ทุกวันนี้ก็ทรงาน	(7 คำ)
ที่จริงแล้วก็อยากรู้ใจกลับ	(7 คำ)
อบอุ่นใจกับความอ่อนหวาน	(7 คำ)
กลัวจะเห็นยิ้มรักใจไม่ได้นาน	(8 คำ)
ไม่อยากจะก่อสถานอีกต่อไป	(8 คำ)
อยากระบุบอกว่า....รักเธอมาก	(7 คำ)
ไม่อยากให้เธอหวั่นไหว	(6 คำ)
ไม่อยากให้เธอเพลิดใจ	(6 คำ)
อย่าเข้ามาใกล้กันวันนี้เลย	(7 คำ)

(หัว ก. และ ข. คัดจาก ความโภด....มิอาจกันสายสัมพันธ์ ของโนรา “ไม่ปรากฏเลขหน้า”)

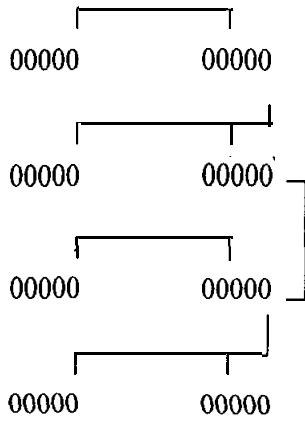
1. รูปแบบ

เป็นคำประพันธ์ร้อยกรอง คล้ายกลอนแป๊ป แต่คดจำจำนวนคำในแต่ละวรรคลงเหลือ 5-8 คำ ข้อ ก. มี 5-6 คำ ในแต่ละวรรค แต่ส่วนใหญ่จะมีวรรคละ 5 คำ เช่น แอบรักใครบาง คน สับสนนานานวัน เป็นต้น มีเพียง 4 วรรคที่มี 6 คำ และเป็นวรรคส่งสัมผัสเป็นส่วนใหญ่ มี เพียงวรรคเดียวเท่านั้นที่อยู่ในวรรครับ

ข้อ ข. มี 5-8 คำ แต่ส่วนใหญ่จะมี 7 คำ ซึ่งมีถึง 9 วรรค ในขณะที่วรรคที่มี 6 คำ 5 คำ และ 8 คำ มีน้อยลงตามลำดับ คือ 6 คำ 5 วรรค 5 คำ 4 วรรค และ 8 คำ 2 วรรค

วรรคที่มี 7 คำ นักจะเป็นวรรคที่ขึ้นต้นด้วยความบอกเล่าว่า “อยากระบุบอกว่ารักเธอมาก”

ส่วนสัมผัสถึงมีลักษณะคล้ายกลอนแป๊ป คำสุดท้ายของวรรคที่ 1 (สัด) สัมผัสถักคำ 2, 3 หรือ 4 ของวรรคที่ 2 (รับ) และคำสุดท้ายของวรรคที่ 2 สัมผัสถักคำสุดท้ายของวรรคที่ 3 (รอง) และคำที่ 2, 3 หรือ 4 ของวรรคที่ 4 (ส่ง) และคำสุดท้ายของวรรคที่ 4 สัมผัสถักคำสุดท้ายในบทต่อไป ดังแผนภูมิ

ทั้ง ก. และ ข. ส่งสัมผัสระหว่างวรรคตรงตามแผนภูมิเป็นส่วนใหญ่ ยกเว้น
ตำแหน่งของคำที่รับสัมผัสและจำนวนคำในแต่ละวรคที่อาจมีไม่เท่ากัน

2. แนวเรื่อง

กล่าวถึงอารมณ์รักของวัยรุ่นในลักษณะแอบรัก หรือรักษาข้างเดียว

3. โครงเรื่อง

กล่าวถึงอารมณ์รักที่ตัวละครหนึ่งมีต่อใจรบวงคน ซึ่งเจ้าของความรักมีความรู้สึก
สับสนทั้งอยากรจะบอกให้รู้ว่ารัก และไม่อยากระบอกให้รู้ว่ารัก โดยในข้อ ก. อยากระบอกให้รู้
ว่ารัก เพราะกลัวคนรักจะเปลี่ยนใจเป็นอื่น ในข้อ ข. อยากระบอกให้รู้ว่ารักเหมือนกัน แต่ก็รู้จัก
หักห้ามใจ เพราะกลัวจะแพ้อิจฉากิรักไปมากกว่านี้

4. ตัวละคร

ไม่ปรากฏแน่ชัดว่าตัวละครเป็นเพศหญิง หรือเพศชาย แต่สังเกตจากพฤติกรรมแสดง
ว่าตัวละครอยู่ในช่วงของวัยรุ่น เพราะเป็นวัยที่เริ่มรู้จักมีความรัก และเป็นการแอบรักในลักษณะ
รักษาข้างเดียว

อนึ่ง หากวิเคราะห์โดยละเอียดแล้ว ตัวละครน่าจะเป็นผู้หญิงมากกว่าชาย เพราะ
สังเกตจากการไม่กล้าที่จะแสดงออก และความกังวลที่จะมีรักตรงตามลักษณะของหญิงไทยที่มี
ความรักนวลลงบนตัวมากกว่าชาย

จากการที่ผู้แต่งไม่บอกเพศให้เด่นชัด เพียงแต่ใช้สรรพนามแทนบุรุษที่ 2 ว่า “เชอ”
แสดงให้เห็นว่าผู้แต่งต้องการให้บทกวีนี้สื่ออารมณ์ “รัก” ได้ทั้งชายและหญิง

5. กลวิธีการประพันธ์

5.1 การคําเนินเรื่อง ผู้แต่งให้ตัวละครคําเนินเรื่อง โดยไม่บอกชื่อ เพียงแต่กล่าวให้รู้ว่าตัวละครมีอารมณ์รู้สึกอย่างไร และความรู้สึกนั้นต้องการถ่ายทอดไปถึงใคร

5.2 การใช้ภาษา ส่วนใหญ่ผู้แต่งจะใช้คำเรียนง่ายและสื่อความหมายชัดเจน ไม่ อ้อมค้อม หรือมีความหมายโดยนัยแฝงอยู่ เช่น

แบบรักใครบางคน	สับสนนานานวัน
หัวใจนั้นไฟหวาน	กลัวรักนั้นจะเลื่อนลอย

หรือ

อยากจะบอกว่ารักเธอมาก	ไม่อยากให้เธอมาอยู่ใกล้
กลัวจะรักมากเกินไป	จนห้ามหัวใจไม่ทัน

ทั้ง 2 บทนี้ เป็นบทเรื่องต้นของบทกวีทั้ง 2 บทนี้ นับว่าผู้แต่งให้ตัวละครใช้ภาษาเรียนง่าย บอกความในใจออกมากโดยตรง

มีบางครั้งผู้แต่งใช้วิธีเล่นคำ เช่น ใกล้ตา – ใกล้ใจ ซึ่งอยู่ในตอนห้ายของบทกวีในข้อ ก. หรือในข้อ ข. ที่ชี้ความในวรรคที่ว่า “อยากจะบอกว่ารักเธอมาก” เพื่อเน้นอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครว่ามีความลับมากใจอย่างไรในการหักห้ามใจไม่ให้รัก

6. จริยธรรมและอิทธิพลที่ได้รับและมีต่อสังคม

ความรักเป็นอารมณ์หนึ่งของวัยรุ่น นอกเหนือจากอารมณ์อื่น ๆ เช่น โกรธ กลัว ริษยา และอยากรู้อยากเห็น ความรักจึงเป็นเรื่องธรรมชาติของวัยรุ่น

แต่เนื่องจากความเป็นอายุที่มีอยู่ในจิตใจและการดำเนินชีวิต รวมทั้งคนที่ชอบรัก ทำให้ผู้มีความรักจำต้องเก็บความรักไว้ในใจคนเดียว โดยเฉพาะหญิงสาวจะได้รับการดำเนินจากสังคมมาก หากปล่อยตัวปล่อยใจลงรักใครง่าย ๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ปรากฏอยู่ในแนวคิดของบทกวีทั้ง 2 อย่างเด่นชัด

ในด้านจริยธรรมและอิทธิพลที่มีต่อสังคม นับว่าบทกวีประเภทนี้เป็นประโยชน์สำหรับวัยรุ่น นอกจากจะเป็นเพื่อนปะลอบใจแล้ว ยังเป็นเครื่องยืนยันวิจิตใจได้อย่างดีอีกด้วย หากวัยรุ่นชอบบทกวีชิ้นนี้ อาจท่องจำหรือเขียนไว้อ่านเตือนใจได้

๔. ตัวอย่างเรื่องสั้นสำหรับวัยรุ่น

๑. สุชีล่องหน

“ศาสตราจารย์ แนใจนะครับ”

“สุชี คุณทำใจให้สบายเดือนนี้ ไม่สำเร็จยังไงมาค่ากันเลย

“ไม่สำเร็จผมจะมีรีวิตามาค่าศาสตราจารย์หรือครับ”

“ร่างวัล โนเบล แขนงกล้าหาญเป็นประกันว่า รับรองให้ค่าแนวไม่เบี้ยวหรอง
คุณอนนิ่ง ๆ ตี ผนจะได้เริ่มเติบโต อย่างบุกบีกติ เห็นจะต้องเอาคุณแจ
ลือคงดีอีกแบบเด้อ อยู่ไม่สุข อยู่เฉย ๆ นะ”

“ศาสตราจารย์ครับ”

“....”

“ศาสตราจารย์ ทำอะไรอยู่ครับ”

“เดียวนะ ขอเช็คสมการแสงอีกนิดนึง”

“ศาสตราจารย์ครับ”

“เดียวอีกนิดนึง เก็บเสร็จแล้ว”

“ศาสตราจารย์ครับ”

“ไอ.เค.....เสร็จแล้ว ว่าไง”

“พมคันคูดครับ ตรงนี่เรอะ”

“พลิกซิ ตรงไหน ตรงนี่เรอะ”

“สูงอีกนิดครับ สูงอีกนิด ไม่ใช่ครับ สูงอีกนิด นั่นแหล่ะครับ”

“นีนันคุดที่ไหน เขารีบกลัง”

“พมเรียกคูดครับ พมอยากมีคูดยาว จะได้มีหลังสั้น ๆ”

“คูดยาวคือกว่าหลังยาว ว่าจังเนอะ”

“ครับ พมไม่ชอบให้ใครมาเรียกว่าคนหลังยาว”

“สุชี พมตามคุณจริง ๆ เตะะ คุณอยากล่องหนไปทำไม้”

“พมอยากลองคูดครับ”

“พมไม่เชื่อคุณหรอง แค่อยากลอง ต้องมีเหตุผลอื่นแน่ เอ.....หรือว่าคุณจะเอาไป

ทำมีดมีร้าย”

“ไม่หรอกรับ ศาสตราจารย์รู้จักพ่อแม่พมดี รู้จักกำพีดพมดี”

“พ่อแม่คุณน่าผิดรู้จัก แต่กำพีดคุณน่าครกัน อ้อ คุณลุงใหญ่แก่ชื่อจริงชื่อกำพีดหรือ”

“นั่นแน่ ตกนี้ ศาสตราจารย์คือตกเหมือนกันนี่”

“อ้าว....ก็ต้องมีบ้าง....ว่าแต่คุณบังไม่บอกผมเลยว่าจะล่องหนไปทำอะไร”

“ถ้าทำนศาสตราจารย์อยากรู้จริง ๆ พมจะบอกให้ แต่ต้องมีข้อแลกเปลี่ยน พมจึง

จะบอก”

“อะไร”

“ศาสตราจารย์ต้องหาตุดให้พมอึกทึนง ตกลงมื้อครับ นั่นแหล่ะครับ ตรงนี้แหล่ะครับ ขอบพระคุณมากครับ”

“กินน้อกได้หรือยัง”

“อุ่นๆ”

“ผู้หญิงละซิ ถ้านั่นพมกีพอจะเค้ออก คุณไปรักเด็กแต่เด็กมีแฟนอยู่แล้ว คุณกีเลยจะไปแกล้งแฟนเด็ก ให้เค้าเดิกกัน”

“ทำนองนี้แหล่ะครับ แต่ว่ามันสำคัญที่ตัวอุ่น แลกกีแฟนเด็ก”

“ไหนลองเล่าซิ”

“อุ่น เด็กเป็นเดานุการของครูใหญ่ที่วิทยาลัยพมครับ มาทำงาน ให้สักปีนึงได้แล้ว พมไปสอนขอเชอ กีเลยต้องหาเรื่องเชอ โดยทำพิตระเบียนวิทยาลัยเพื่อที่จะได้ถูกครูใหญ่เรียกไปสอบสวน”

“ทำอะไรบ้างล่ะ”

“พมกีรังแกผู้หญิงในห้องเรียน ตอนแรก ๆ กีไม่มีครูคนไหนสนใจ กีห้องพมเค้ารังแกผู้หญิงกันทุกวัน”

“รังแก รังแกยังไง”

“ตีเข่าบ้าง เตะพับใบบ้าง เอาหมาทุ่นใส่บ้าง หนักข้อหน่อยกีอาความเจริญ”

“ถึงขนาดนั้นเชียวหรือ”

“ครับ ผู้หญิงเค้ากีต้องเหมือนกัน เอาปืนยิงอาบ้าง ต้องคงหลบดี ๆ”

“แล้วคุณทำยังไง ครูใหญ่กีเรียกตัวไปสอบสวน”

“พมเอาไฟเชือตผู้หญิงครับ เลยโคนหัตทับนฐานใช้ไฟฟ้าของวิทยาลัยเปลือง”

“แล้วกีเลยได้พับกันแม่อุ่น”

“ยังครับ หนแรกยังไม่เจอ เพอัญค่าออกไปรับแม่พมก็เลยรู้ว่าตอนนั้นบ่ายค้าจะไม่
อยู่ไปรับแม่ พ่อรุ่งขึ้นพมก็อาให้ จะอาไฟซื้อตู้หูถุงอีก แต่ผู้หูถุงค่ารู้ตัวไม่มีใครยอมให้ซื้อต
เลยเปลี่ยนเป็นบุดหลุมพรางแล้วแล้วจากหน้ามกับไฟตัดเหล้ม ๆ 旺ไว้ ได้ผล มีคนตกไป 40
กว่าคน ก็เลยถูกเรียกไปสอบสวน”

“แล้วก็เจอแม่อุรา”

“ยังครับ ศาสตราจารย์ชอบเดาจัง ยังไม่เจอครับ ตอนนั้นรอไปรับป้า ก็เลยรู้ว่า
ตอนเช้าเรอก็ไม่อุย ไปรับป้าทุกวัน”

“อะไรวะ”

“ไม่อะไรวะรอครับ แม่อุราคืออยู่เฉพาะตอนเย็น”

“กุณก็เลยอาจะเบิกมาป่าผู้หูถุงตอนเย็น เพื่อให้อุกสอบสวน ใช่ไหม”

“เค้อึกแล้ว เปล่าครับ พมไม่รุนแรงขนาดนั้นหรอกครับ พ้ออีกวันนึงพมก็อาขาย
พิษมาใส่ในน้ำส้มที่โรงอาหาร พากผู้หูถุงชอบกินน้ำส้มอุยแล้ว เจอเข้าไปร้อยกว่าคนก็เลยถูก
สอบสวนสมใจ”

“แล้วก็เจอแม่อุรา”

“อาอึกแล้ว ไม่เล่าดีกว่า”

“ไม่ได้เคี้ยวได้ แล้วไงต่อไป”

“ไม่เล่าแล้วครับ เล่าไม่สนุก ชอบเค้า”

“ต่อไปนี่รับรองไม่เค้าแล้วนะ เล่านะ”

“เล่าก็ได้แต่ต้องมีข้อแลกเปลี่ยน”

“โ.ค. ตรงไหน”

“ที่เดิมครับ ตรงนั้นแหลกครับ เก่าแรง ๆ อีกนิด ชอบคุณครับ”

“ต่อไปเป็นไง”

“พอพมถูกเรียกตัวสอบสวน พมก็พบกับอุรา ภาระที่เริ่มทำงาน แต่รู้สึกเหมือนจะ
ไม่สนใจพมเท่าไหร่ หลังจากวันนั้นพมก็หาทางพบทเรืออีก ก็เลยรู้ว่า เขายังคงแล้ว”

“กุณก็น่าจะเลิกอยู่กับหล่อน”

“มันไม่เงินซีครับ แฟนธอนซีครับ ทำไม่หมดต้องพยายามหาทางให้เข้าส่องคน
เลิกกัน ท่านศาสตราจารย์รู้ไหมครับว่าแฟนอนราเป็นไคร”

“ประเทืองใช่ไหม”

“เค้อึกแล้ว”

“ก็มันยังไงนาเคานี่ แล้วไคร”

“วิทยา....”

“วิทยา....”

“ใช่.... ไอ้แมงคาด้าที่มันทำให้ลูกสาวศาสตราจารย์เสียผู้เสียคนเหละครับ ผู้หญิงกี่คนแล้วครับที่มันทิ้ง”

“57 ใช่ไห้มครับ

“ไม่ต้องคาดีได้ครับ.... เพราะเหตุนี้เหละครับ พอจึงต้องล่องหน เพื่อที่จะแยกไ้อิวิทยากับอุรา และป้องกันผู้หญิงคนอื่น ๆ อีก”

“ถ้ามันเป็นอย่างที่คุณเดาจริง พอ Yinดีช่วยเต็มที่ พอเกสีคิ ไอ้แมงคาดานี่มาก เอาล่ะ พอจะเริ่มงานของพอคิกว่า คุณทำใจสบาย ๆ นะ เมื่อมือพอสมัพสปูม แสงที่จะทำให้คุณล่องหนจะ Abrammanร่างคุณ และจากนั้น คุณก็ถอยเป็นมนุษย์ล่องหน”

“ล่องหนได้นานเท่าไหร่ครับ”

“หนึ่งชั่วโมง แล้วคุณก็จะคืนร่าง ถ้าคุณจะล่องหนอีก คุณก็กลับมาหาผม”

“ศาสตราจารย์อยู่ทุกเวลาใช่ไห้มครับ”

“ทุกวเวลา ยกเว้นตอนเข้า ต้องไปรับลุงทุกวัน พอละเบื้อ ไอ้แฟชั่นต้องไปรับญาติสมัยนี้จัง ใจไม่มีคนไปรับเชยอีก.....เอ่าล่ะ คุณพร้อมนะ”

“ครับ”

“ทำใจให้สบาย หายใจให้ทั่วท้อง โซคดี มนุษย์ล่องหน”

“ศาสตราจารย์ครับ พอรู้สึกเบา ๆ มือพอกำลังจะหายไป มือพอกำลังจะหายไป”

“โอเวอร์! สินดี พอยังไม่ได้กดปุ่มเลย”

“ขอโทษที่ครับตื่นเต้นไปหน่อย”

“เอ่าล่ะนะ”

“ร่างกายพอค่อย ๆ เลือนหายไปแล้วครับ”

“สำเร็จแล้ว สรี คุณเป็นมนุษย์ล่องหนแล้ว ใช่โดย พอไม่ถูกค่าคัวย พอจะปลดกุญแจล็อกมือให้ ลูกขี้นแล้วก็ถอดเสื้อผ้า แล้วก็จะไม่มีใครมองเห็นคุณ”

“พอถอดเดี่ยวนี้เหละครับ พอตีใจจริง ๆ ครับศาสตราจารย์ พอไม่รู้จะขอบคุณศาสตราจารย์ยังไงดี”

“สรี กำเงงในขาดลายรูแล้วนะ เปเลี่ยนอะที”

“ครับ.....พอถอดหมดแล้ว ศาสตราจารย์มองไม่เห็นพอใช่ไห้มครับ”

“อืม.....เหลือหัวไหล่นิดนึง คงจะไม่โโคนแสง น่าเกลียดแย่เลย เดินไปไหนเห็น

“ไหล่เนย ๆ คงนึกว่าก้อนเนื้อลอยໄได้ มาดายแสงอภินิคนึง.... อ้าวทำไม่เครื่องไม่ทำงาน มีอะไรผิดพลาด”

“ไฟดวงนี้ก็ดับครับ”

“อ้อ.....ไฟฟ้าดับนั่นเอง”

“ทำไงล่ะครับที่นี่”

“อาแบบนี้ไปก่อนก็แล้วกัน เห็นหัวไหล่นินคนึง เช็คซี่ดี”

“บ้าชีครับ”

“แล้วคุณจะให้ทำอย่างไรเล่า ก็ไฟฟ้าดับ พรุ่งนี้ค่อยแก้ตัวใหม่อีกที วันนี้คุณจะไปทำอะไรก็รับทำ ชั่วโมงเดียวเท่านั้นนะ อย่าลืม”

“อา เอาเก็ออา แล้วพูดจะมาเล่าให้ฟังพรุ่งนี้ครับ สวัสดีครับศาสตราจารย์”

“เป็นไงบ้างสุธี คุณแก้ลังนาวิทยาคนนั้นได้แค่ไหน อ้าวแล้วหน้าคุณไปโคนอะไรมาก”

“ไม่ใช่แค่หน้าหรอกครับ นี่อีกครับ ตรงนี้อีก ห้องตัวเลขครับ ข้าไปหมด”

“ไปโคนอะไรมาก”

“พอพูดออกจากบ้านก็เดินไปเรื่อย กำลังดีใจที่ล่องหนໄได้ ผู้คนก้มมองกันใหญ่ คงแปลกใจที่เห็นก้อนเนื้อลอยໄได้ ก็ไปเจอໄได้เด็กกลุ่มนหนึ่งไม่รู้ว่ามันนึกว่าเห็นนกหรือไง ระดมยิงหนังสะตึกใส่พวกไปใหญ่เลย ผู้วิ่งหนีมันก็วิ่งตาม ตะโกนกันป่า ๆ กันเลยครับว่า “วันก็ตวนนีมันบินช้าดี”

“แล้วรอคุณมาได้ยังไง”

“วิ่งไปซักครึ่งชั่วโมงໄได้ ไอ้เด็กน้าพากนั้นมันตามไม่ถูกเลย ก็เดยลงน้ำชาเลย”

“แล้วรอคุณมา”

“รอคุณพี่ชีครับ พอดีลืมเข้น้ำที่ไอ้เด็กมันไม่เห็นนี่ครับ ก็นึกว่าปลาตัวใหญ่ๆ อุบกีเลย์ระดมหนังสะตึกใส่อีก”

“ทำไม่คุณไม่พูดแล้ว เด็กจะได้นึกว่าฝี จะได้กลัว”

“กีเพิ่งนึกได้ตอนอยู่ในน้ำแหล่ครับ ผู้วิ่งเดยพูด แต่เด็กมันไม่ยักกลัว”

“คุณพูดว่าอะไร”

“ผู้นี้ก่ออะไรไม่ออกกีเดยพูดข้อความที่ผิดคิดปากไปว่า 3 วันตีดซี่ 2 ที 4 วันตีดซี่กีที เด็กมันไม่ยักหนี นั่งคิดกันใหญ่ แล้วก็ตอบว่า 2 ทีกว่า ๆ ผู้วิ่งเดยໄล่เด็กให้ไป พากมันไม่ยอมไปครับ บอกจะเอาค่าตามอีก ถ้าไม่ค่าตามอีกจะเอาหนังสะตึกยิง ผู้วิ่งเดยต้องตั้งค่าตามให้เด็กอีกกว่า 5 วันตีดซี่กีที จนกระทั่งผู้นี้กืนสภาพแหล่ครับ”

“สนุกใหม่ คุยกับเด็กนานๆ”

“ซัคเข้าไป 217 ตึกชั้นแรก กว่าจะเดิกเด่นเพลียเลย”

“เราจะเริ่มกันใหม่หรือยัง วันนี้ผมเช็คสมการใหม่ดูแล้ว เราอาจจะล่องหนได้ถึง 48 ชั่วโมงเต็ม ๆ ถูก คุณแก้ผ้าแล้วขึ้นไปนอนบนเตียงเลย ตอนเสียก่อนจะได้รู้ว่ามีส่วนไหนยังไม่ล่องหน”

“แก้ผ้าตอนนี้เลยหรือครับ โดยไม่เอาหารอครับ หมด”

“จะอายอะ ไรเล่า ผู้ชายด้วยกัน”

“นั่นแหล่ะ ผมเคยแก้ผ้าต่อหน้าคนอื่นที่ไหน”

“ไม่แก้ ผมก็ไม่รู้ว่า ส่วนไหนยังไม่ล่องหน อย่าซักช้าน่า”

“ใช่.....ศาสตราจารย์”

“เอ้า.....เงินเดียวผมแก้ผ้าเป็นเพื่อนก็ได้”

“ค่อยยังชัวหน่อนอยครับ.....”

“ถอดให้หมดดี เหลือการเกงในไว้ทำไน”

“รอถอดพร้อมศาสตราจารย์ครับ”

“อุํะ ไ胥นี่ขี้อายจริง เอ้าถอดพร้อมกันนะ”

“อย่าลำบากน้ำซิครับศาสตราจารย์ ต้องพร้อม ๆ กัน นั่นແນ່ศาสตราจารย์เลย ผมໄປ 2 เซ็นติเมตรแล้ว รอเดียวให้ผมตามก่อน”

“ผมให้สัญญาเด็กว่า พอกنمบอกอื้น ก็ถอดทีละ 2 เซ็นติเมตร จะได้ถอดเท่า ๆ กัน”

“อื้น”

“โทยทีครับมือหนักໄປหน่อยเลยໄປ 1 เซ็นต์ ศาสตราจารย์ลงมาอีกเซ็นต์นึงครับ ต่อไปครับ”

“อื้น.....อื้น.....อื้น.....อื้น”

“ของผมถึงเข่าแล้ว ผมว่าศาสตราจารย์ได้เปรียบผม ศาสตราจารย์ขาขาวกว่าผมนี่ครับ ของศาสตราจารย์ยังไม่ถึงเข่าเลย ต้องเอาใหม่ พอก้มอื้นทีนึง ผมถอด 2 เซ็นต์ ศาสตราจารย์ถอด 3 เซ็นต์ ถึงจะบุตธรรม เอาใหม่ครับศาสตราจารย์คงการเกงขึ้นมาใหม่”

“เอาใหม่ก็เอาใหม่.....พร้อมนะ อื้น อื้น อื้น.....ถึงเข่าแล้วหรือยัง”

“ถึงแล้วครับ เท่ากันพอค่ะ”

“เอาต่อให้หมดขา.....อื้น.....อื้น.....อื้น”

“สุชี คุณขึ้นไปนอนบนเตียงได้ ผู้จะเริ่มเดย แก้ผ้าทำงานอย่างนี้ก็ต้องมีคนกัน”

“ศาสตราจารย์ ผู้ว่าไหหฯ ก็แก้ผ้าแล้ว ล่องหนกับผู้ดีกว่า เราจะได้ไปเกลัง
ไข้วยามันด้วยกัน”

“นำสนใจนะ คุณพร้อมนะ ผู้จะกดปุ่มละ พอผู้คนปุ่มคุณเขยบหน่อย ผู้จะ
เข้าไปนอนด้วย เราจะล่องหนพร้อมกัน”

น.ส.พ.ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 7 สิงหาคม พ.ศ. 2523 พาดหัวกรอบเล็ก
“ฉบับ 2 หนุ่มวิกฤตริษ เดินปลื้อยกลางกรุง”

คัดจาก ประภาส ชลศรานนท์, “สุชีล่องหน” ใน ขอชื่อสุชีสามสิ่งชาติ, พิมพ์ครั้งที่ 8,
กรุงเทพฯ : สำนักศิริย์สะดีอ, 2531, หน้า 73 – 82.

2. แก้วในนี้มีต่าหนี่

‘นล’ (22)

“วันนี้อ่อนจะรับปริญญาแล้ว ไม่น่าเชื่อว่าจะมีวันนี้เลยนะครับ คุณแม่”

“อ่อนทำให้พ่อกับแม่ภาคภูมิใจในตัวลูกมากขนาดนี้ แม่ดีใจจริง ๆ ที่อ่อนเข้าใจชีวิตมากขึ้น และไม่ท้อแท้เมื่อหน้าผู้คนเหมือนแต่ก่อน” แม่พุดพร้อมกับยิ้มให้ลูกสาวอย่างอ่อนโยน

“แบปลกนะครับแม่ ความคิดของเรานี้เป็นตัวการสำคัญที่เดียว ที่จะช่วยให้เราอยากมีชีวิตอยู่ หรือเมื่อหน่ายห้อแท้ นึกถึงวันนั้นขึ้นมาทีไร ก็ใจหายทุกที นี่ถ้าคุณแม่ช่วยอ่อนไม่ทัน ก็คงจะไม่มีวันนี้ และอ่อนคงจะเสียใจมาก”

แม่วางงานในมือลง เอื้อมมือไปโอบลูกสาวอย่างปลอบโยน พร้อมกับนิ่งในใจว่า “จริงซีนะ ถ้ามีวันนั้นคงไม่วันนี้สำหรับลูกแน่ ๆ ”

วันนั้น อ่อนกลับบ้านแต่晚 แล้วก็ขึ้นห้องนอน น้ำตาไหลพราก ๆ จนแม่ตกใจว่าลูกของแม่เป็นอะไรไป อ่อนบอกเพียงว่าปวดหัวไม่สบายนอนไม่หลับก่อน แม่ก็วางใจไปหา药มาให้ลูกกิน และปล่อยให้ลูกนอนอยู่ในห้องคนเดียว จนเมื่อถึงเวลาอาหารค่ำแม่ถึงขึ้นไปพบว่า ลูกแม่นอนน้ำลายฟูมปากอยู่บนเตียง พ่อกับแม่รีบพาส่งโรงพยาบาล โชคดีที่หนอช่วยชีวิตไว้ได้ทัน พ่อ กับแม่ตกใจมาก ว่าอะไรมีเป็นเหตุให้ลูกทำเช่นนั้น และก็พบคำตอบจากสมุดบันทึกของลูก

1 ก.ค. 2521

ทำไม่นะ.....ทำไม่ถึงต้องเป็นอย่างนี้ ไม่ยุติธรรมเลยที่อ่อนต้องมีแพลงเป็นที่ใบหน้า ใจจะรู้สึกไม่ดีว่าแพลงเป็นนี้ ได้ทราบเด็กผู้หญิงคนนี้อย่างแสนสาหัสตั้งแต่เด็กจนโต อ่อนจำได้แม่นว่าตอนที่ขึ้นเป็นเด็กนักเรียนชั้นเด็ก ๆ อยู่ วันหนึ่งอ่อนเดินไปซื้อกระเพาะป GRATAN ก่อนกลับบ้านตอนเย็น มีนักเรียนรุ่นพี่โต ๆ 2 คนมองหน้าอ่อนเด็กก็พูดกันว่า

“นี่นะถ้าเป็นผู้ชายก็จำได้แม่นเหลือ เพราะหน้าบาก”

อ่อนรู้สึกตกใจและสะเทือนใจมาก วันนั้นอ่อนไม่ทานกระเพาะป GRATAN พอพ่อ แม่รับกลับบ้านอ่อนก็ร้องไห้มากมาก ตามพ่อว่า “หน้าบากเป็นยังไงครับ แพลงเป็นที่เก็บของอ่อนนี่ เขาเรียกว่าหน้าบากหรือคะ” ทำไม่เข้าต้องว่าอ่อนด้วย อ่อนไม่ได้ทำอะไรเลย ทำไม่เข้าต้องว่า อ่อนด้วย

จากนั้นมา อ่อนกีรุสิกอยู่ตลอดเวลาว่า หน้าตาของตัวเองน่าเกลียด มีแพลเป็นข้าวเท่ากันนิช้อยู่ที่แก้ม เพื่อน ๆ เขาไม่รู้ ทำไม้อ่อนดองมีแพลเป็นอยู่คนเดียว เพื่อน ๆ ร่วมห้องทุกคนดีกับอ่อนมาก ไม่เคยมีใครว่าอะไรให้สะเทือนใจ อ่อนเริ่มรู้สึกว่าตัวเองก็เหมือนกับเพื่อน ๆ ไม่มีอะไรต่างกันเลย จนเมื่ออ่อนเริ่มเข้าวัยรุ่น พ่อให้อ่อนหัดขึ้นรถเมล์กลับบ้านเอง ที่หน้าปากซอยโรงเรียนของอ่อนมีโรงเรียนผู้ชายตั้งอยู่ใกล้ ๆ ด้วย อ่อนกีรุสิกอีกแล้วว่าหน้าตาอ่อนไม่เหมือนชาวบ้าน อ่อนน่าเกลียด เพราะเวลาที่ออกนอกรถเรียนไปสู่สังคมภายนอก คนอื่น ๆ เขาจะมองหน้าอ่อนด้วยสายตาแปลก ๆ อ่อนรู้ว่าเขาไม่ได้มอง เพราะอ่อนสวย หรือน่ารักอย่างที่เขามองเด็กอื่น ๆ หรือ ตามมอง เพราะอ่อนมีแพลเป็นที่หน้า เวลาจะเดินไปขึ้นรถเมล์ อ่อนกีรุสิกกับหน้าก้มตาเหมือนกับหาศษสถาค์ที่ทำหล่นไว้ทุก ๆ วัน พอดีถึงปีชั้นรถเมล์ อ่อนกีรุสิกไม่กล้าไปยืนใกล้ ๆ กดูมันเยอะ ๆ ต้องไปยืนไกล ๆ เพื่อที่ใคร ๆ จะได้ไม่เห็นแพลของอ่อน แต่ละวันกว่าจะกลับบ้านได้ อ่อนรู้อยู่ในใจคนเดียวว่า แสนขมขื่น ไม่สนุกเลยกับการที่ถูกใคร ๆ มองอย่างแปลก ๆ อย่างนั้น เมื่ອនที่นักเรียนรุ่นพี่เคยมอง และเมื่อกับอ่อนจะได้ยิน เขาเหล่านั้นพูดอยู่ในใจว่า “ขายหน้ามาก ขายหน้ามาก” ตลอดเวลา

อ่อนนึกไม่ออกว่า อ่อนผ่านเวลาเหล่านี้มาได้ขึ้นไปจนถึงขั้น ม.ศ. 3 อ่อนคิดว่าอ่อนทันไม่ไหวอีกแล้วกับสภาพเพื่อนนี้ อ่อนขอพ่อแม่ไปทำศัลยกรรมตกแต่ง หวังเต็มเปี่ยมว่าจะดีขึ้น อีกหน่อยอ่อนกีรุสารรถจะเชิดหน้าสู้ตากับชาวบ้านเขาได้แล้ว ไม่ต้องก้มหน้างุด ๆ อิกต่อไป เวลา มีประชุมกับโรงเรียนอื่น อ่อนก็จะไม่ต้องอายเขา อ่อนจะกล้าพูดกล้ามองหน้าใคร ๆ ในที่ประชุม ไม่ใช่นั่งก้มหน้าทำเป็นจกจะไรยก ๆ อยู่อย่างที่เคยทำ พ่อแม่เสียเงินให้อ่อนด้วยแล้วแพลเป็นน้ำน้ำ ก็ไม่ได้หายไปจากหน้าของอ่อน หมอบอกว่าดีขึ้นกว่าแต่ก่อนมาก อ่อนกีรุสิกดีขึ้น แต่ทำไม่มันไม่หายไปเลย ยังอยู่ให้เห็นชัด ถึงแม้จะไม่ใหญ่เท่าแต่ก่อนก็ตาม หมอบอกว่าถ้าจะให้ดีขึ้นต้องมาทำใหม่อีก

อ่อนสงสารพ่อแม่จังที่ต้องเสียเงินให้อ่อนแล้วกีรุสิกไม่มีอะไรคืน คนที่รู้ว่าอ่อนไปทำศัลยกรรมมาทุกคนกีรุสิกกับอ่อนเดินนั่นแหละ ไม่เห็นจะดีขึ้นตรงไหน แล้วยังแนะนำว่า ถ้าอยาณก็ไว้ ฟมให้ห้อยลงมาปิดหน้าซึ่กหนึ่งซี ทำไม่ล่ะจะทำไม่ใคร ๆ ต้องพูดอย่างนี้ด้วย ถ้าไม่ช่วยว่าดีขึ้น ก็ไม่ต้องมาทำร้ายจิตใจกันอย่างนี้

พออยู่ ม.ศ. 5 เพื่อน ๆ จัดงานวันคริสต์มาส อ่อนกีรุสิกด้วยเพราะอยากรสุกับเพื่อน ผู้บังบัง อิกปีเดียก็จะไม่ได้สนุกกับอย่างนี้แล้ว แต่งานนี้ไม่ได้มีแต่พากเพื่อนในชั้นเรียน อ่อนต้องเจอกับบรรดา芬 ๆ และเพื่อนของ芬ซึ่งพากเพื่อน ๆ ชวนงานด้วย นี่เป็นงานแรกของอ่อน ที่ต้องเข้าสังสรรค์กับเด็กผู้ชาย อ่อนไม่สนุกเลย รู้สึกอยากรสุกในครัว แต่ก็ทำไม่ได้

ต้องออกมานั่งฟังเบาๆ กัน แล้วก็ไม่เห็นจะมีใครอยากคุยกับอ่อนเลย ไม่เห็นมีใครอยากร่วมอ่อนไปเดินรำด้วย (ถึงขาอ่อนอ่อนก็ไม่เดินแน่ๆ) อ่อนอยากร้องให้หัวใจเลีย ทำไม้อ่อนต้องแตกต่างจากเพื่อนคนอื่น ๆ แม่ใจร้าย ไม่ดูแลอ่อนให้ดี ปล่อยให้อ่อนล้มลงไปถูกเศษแก้วบาดหน้า ไม่มีใครสงสารอ่อนบ้างเลย

ตอนนี้อ่อนเข้ามายังวิทยาลัย อ่อนไม่ได้เรียนกับเพื่อนนักเรียนกลุ่มแก่ๆ ผู้คุ้นเคยกับในหน้าของอ่อน อ่อนต้องเจอกับครุ่นคามนายแล้วเข้ากับอ่อนเหมือนเป็นตัวประหลาด สังคมกลุ่มใหม่ทำให้อ่อนรู้สึกว่าเป็นคนแปลกหน้าจากคนอื่น ๆ คนนั้นก็สวย คนนี้ก็สวย อ่อนน่าเกลียดอยู่คนเดียวครัวมีแต่

วันนี้มีงานรับน้องใหม่ รุ่นพี่ให้นิสิตคนนึงเข้ามาขอรักกับอ่อน เขายาทำท่าขึ้นไปรู้น้ำเสียง พา彷ะออกไปเล่นจนพี่อน ฯ เขายาจะร่ากันเขายา รุ่นพี่ก็ชอบใจ เขายามีความสุขกันใช่มั้ย เขายาสนุกที่ทำให้อ่อนเป็นตัวคลอก รุ่นพี่เขาเลือกอ่อน เพราะเขายาเห็นอ่อนหน้าตาอย่างนี้ก็ร่ามัง เขายาก็คิดว่าจะช่วยให้การแก้ลังนองมีรสชาติขึ้นซึ่ง เขายารู้บ้างมั้ยว่า เขายามีความสุขบนความทุกข์ของอ่อน อ่อนเป็นแค่สังคมนี้ โลกนี้ มีแต่คนเห็นอ่อนเป็นตัวประหลาด อิกหน่อยอ่อนคงจะต้องอยู่แต่ในบ้าน ไม่ออกไปพบหน้าผู้คนอีกเลย ถ้าอย่างนั้นอ่อนจะอยู่ต่อไปอีกทำไม มันมากเกินพอแล้วนะ สำหรับสิ่งที่อ่อนได้รับมาตลอดจากสังคม สายตาเหยียดหยาม และคำพูดเยาะเย้ยอย่างที่อ่อนได้ยิน นิสิตคนนั้นถามเพื่อนยาฯ “ฝันยะจะซื้อแก้วซักใบ นายเจอกันแล้วที่มีรูปทรงแบบเดียวกัน เหมือนกัน แต่ใบนึงมีคำหนึ เช่น อาจจะมีรอยร้าวหรือมีปากบิ่น ปากแหว่ง นายจะเลือกแก้วใบนั้นมั้ย ตามหน่อยเถอะ”

พ่อยา แม่ยา.....อ่อนเป็นแก้วใบที่มีคำหนึใช่มั้ยคะ อ่อนเป็นแก้วใบที่ไม่มีใครเลือก อ่อนเสียใจค่ะ พอกับแม่งคงไม่ทราบว่าอ่อนเสียใจมากแค่ไหน อ่อนจะไม่ทนอยู่ต่อไปอีกแล้วในโลกนี้ เรื่องอะไรที่อ่อนจะอยู่เพื่อที่จะเป็นแก้วใบที่ไม่มีใครเลือก เป็นความผิดของอ่อนหรือคะ ที่ อ่อนต้องกลายเป็นแก้วที่มีคำหนึเช่นนี้

ภาพของลูกสาวอนเงินอยู่ในโรงพยาบาลเดือนหายไปจากนิรภัย แม่โอบกระซับ ลูกสาวเข้ามายืนอ่อนกอด

“แม่จำได้ดีว่าตอนนั้นอ่อนเป็นทุกข์แสนสาหัสแค่ไหน แต่อ่อนไม่รู้หักอกนะลูกว่าพ่อ กับแม่เป็นทุกข์มากกว่าลูกหลายเท่านัก ถ้าลูกคุยกับแม่ บอกให้แม่รู้ถึงความทุกข์ของลูก แม่ก็จะช่วยชี้แจงให้ลูกเข้าใจว่า ทุกข์ที่ลูกคิดว่าแสนสาหัสแล้วนั้น ที่จริงไม่ได้เป็นเช่นนั้นเลย จริงมั้ยลูก”

“ค่ะ คุณแม่..... อ่อนเข้าใจแล้วว่า อ่อนคิดและมองปัญหาในด้านเดียวมากลอด อ่อนไม่เคยเปรียบเทียบตัวเองกับคนอื่นที่เขามีปัญหามากกว่าอ่อน ไม่ว่าจะเป็นปัญหาทางจิตใจหรือสภาพร่างกายที่พิกลพิการมากกว่าอ่อน ถึงอ่อนจะเป็นเก้าที่มีตำแหน่ง อ่อนก็สามารถที่จะทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่นได้ เช่นเดียวกับแก้วที่ไม่มีตำแหน่ง หรืออาจจะดีกว่าแก้วที่ไม่มีตำแหน่งนั่งใบซึ่งใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้เลย เวลาอ่อนนึกถึงคนพิการ ปากแห่วง แขนกุด ขาด้วน อ่อนจะอยาใจจังเลยค่ะแม่ ที่อ่อนอ่อนแอกว่าคนเหล่านั้น ทั้ง ๆ ที่สภาพร่างกายของอ่อนดีกว่าพวกเขาตั้งเยอะนะครับ เดี๋ยวนี้เวลาไครมองอ่อนแปลกด ๆ อ่อนไม่ค่อยอยาใจแล้วล่ะค่ะ แล้วอ่อนก็ถ้างหน้าเข้มองโกรกหัวด้วย อ่อนไม่เดินก้มหน้าหาน郤สตางค์ย่างแต่ก่อนแล้วนะครับ”

20 ส.ค. 2525

วันนี้อ่อนได้รับพระราชทานปริญญาบัตร อ่อนถ่ายรูปกับพ่อแม่และเพื่อน ๆ อย่างภาคภูมิใจ อ่อนไม่อายไครอีกแล้ว อ่อนจะเป็นแก้วใบที่ทำประโยชน์ให้กับสังคม ถึงแม่จะเป็นแก้วใบที่ไม่มีไครอยากจะเลือกก็ตาม

คัดจาก ‘นล’ (22), “แก้วใบนี้มีตำแหน่ง” ใน วันวัยแห่งหนุ่มสาว. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์นิคุบล, 2527, หน้า 77 – 84.

3. จุดหมายปลายทาง

บางทีผมก็เกิดอาการเบื่อ ๆ อย่างที่เคยอ่านไว้แล้วนั้นแหล่ แต่พอนามาคิดอีกที ถ้าหากผมเลิกทำงานเสียเลยชีวิตคงอืดเฉยแล้วก็คงจะไร้ค่าลงทุกวัน เอาจริงบันบัง ใจเกียจบัง ก็ทำกันต่อไป ดีกว่าเอาแต่งอมืออเท้า อันนี้ บ.ก. เค้าค่ามานอกที่

โรคเบื่อมันทำลายคนได้ง่าย โดยเฉพาะลูกอีห่างเมื่อย่างผุ ผุเคยทำงานกับองค์กรระหว่างประเทศเงินเดือนเลข 5 หลักขึ้นไป และเพราคุณเบื่อมายี่มแผละเลยทำให้ผุลาออกหลังจากทำได้ 5 ปี สุดท้ายนี้ผมก็ตกลงแต่กีบนัย มีกินมั่ง ไม่มีกินมั่ง กีห่างหัวตาสีตาสายยี ษายามาเดอะ อดเข้าจริง ๆ ไปบวชหรือตีหัวไครสักคนให้เข้าคุกก็มีกินได้เหมือนกัน

ก็อย่างที่บอก เวลาว่างของผุเยอะ จะนั่งเล่นมากเกินทั้งวันก็ย่อมได้ แต่เพ้อญอาชญา ก็แล้ว ขึ้นมาบ่อยเล่นมากเกินศักดิ์มันจะนึกว่าเป็นเพื่อน จับหูจับหางเออีก นอนจนเบื่อแล้ว ก็ออกไปเดินเล่นพักผ่อนแล้วผุก็ไปเจอเพื่อนคนหนึ่ง ที่ไม่คิดว่าจะเจอ

ไอ้นิล มันนิลสมชื่อ คือผัวค้าเก็บ ๆ จะเป็นถ่าน ยิ่งแต่ละทีเห็นเหมือนเดิมแจ้งกับ ตุคลิงเสน ไอ้นิลฐานะทางบ้านค่อนข้างดี ตอนเรียนอยู่มัธยมมันขับรถมอเตอร์ไซค์มาโรงเรียน และคงจะเป็นเพราแม้มันมีมอเตอร์ไซค์คละมั่งสาว ๆ เลยติดตาม

ต้องบอกไว้ก่อน ผุไม่ได้คุยกับสาว ๆ แต่พูดความจริง ผู้หญิงพอเห็นเงินก็ตาลุก เห็น ไอร์มีฐานะหน่อยก็ตาม เห็นมอเตอร์ก็วิ่งเข้าหาซึ่งกับหมาเห็นข้ออะไรทำนองนั้นแหล่ เพราะ ฉะนั้นก็ไม่เปลกที่ไอ้นิล หน้าตาพอ ๆ กับนางที่ซึ่งไม่ได้ดูดครูป จะมีแฟนหลายคน ในขณะที่ ขาว ๆ หล่อ ๆ อย่างผุ (แซ่บ !) สองตาสาวไหหนกไม่หันนามอง กลุ่ม !

ไอ้นิลอยู่คนละห้องกับผุตอนเรียนมัธยม พากเราไม่ค่อยชอบมันหรอก เพราะหน้าตา อย่างว่าแหล่ แต่เสือกมีแฟนได้ จะว่าพากเราอิจฉามันก็ไม่ผิด นิสัยของไอ้นิลก็คือ เวอร์ ๆ ใจไม่ ขี้คุย รสนิยมสูงแบบตัว ๆ คือทำตัวหรูหรاءต่ำตนักปกกว่าเจ้าถ่อง

ตอนเรียนมัธยม ผุเห็นมันคงผู้หญิงไม่ค่อยซ้ำหน้า ไม่รู้ว่าไครทึงไครแต่ผุเคารอว่า มันคงถูกผู้หญิงทิ้ง เพราะความเหมือน ความสักปักของมันนั้นแหล่ผุขออภัยบันว่าไม่ได้พูดโกรก มันขับรถมอเตอร์ไซค์มาโรงเรียนก็จริง ขอบไปนั่งร้านทรู ๆ ก็จริง แต่ชุคนักเรียนมันนะ เดินผ่าน จี้เหม็นหึงหึงเชียว อึ่งเวลา มันเห็นอยู่ ๆ จากการที่ยวบส่างสาว ๆ เหงื่อจี้ให้ลอกอกมาดำเนี๊ หยด เหมะ ๆ ขนาดชายหนุ่มอย่างผุเห็นแล้วผัวสาว ๆ ผู้คลุก อย่างนั่งมองเตอร์ไซค์กีคงจะทนเหมือน มันได้ไม่กี่วันในที่สุดก็คงจำเป็นต้องลาออกจากด้วยประการจะนี้

นี่คือภาพของ ไอันลิที่ผู้คนเห็นมันตอนเรียนมัธยม ตัดภาพโกรಮเดียวมาอยู่ที่กรุงเทพฯ ตอนเรียนรามฯ จะเห็นว่าอุ้มสมหรือการเทพแพลงครัวอะไรก็ช่างเตอะ ผูกับไอันลิดันผ่านมาเช่าห้องอยู่ด้วยกัน กลายเป็นซึ่ปึกตอนเรียนมหา"ลัย

ไอันลิดันเก่า ดำเนินมีอนเก่า ไม่หล่อเหมือนเดิม เดินไปไหนใครก็รู้ว่าผู้คนหล่อกว่า แต่ถ้าล้วงกระเบ้าก็รู้ว่าผู้คนจนกว่า ช่า ช่า พอมายู่กรุงเทพฯ ไอันลิก็ยังสนิยมสูงเช่นเคย มันมีเงินทางบ้านส่งมาให้เดือนละหลายพัน ซื้อเสื้อผ้าสวย ๆ ทันสมัย และชอบไปนั่งจิบกาแฟถ่ายคละ 7 นาท (ตอนนั้น) ที่ร้านคันกืนหน้ารามฯ นั่นแหล่ะ ตอนนี้ก็ยังอยู่ ที่ไม่เหมือนเดิมอย่างคือ มันไม่ถูกปรกเมื่อตอนนั้น คงจะปรับปรุงขึ้น ส่วนไอันลิดันตัวคนมีบ้างของมันแก้กันยาก

ผู้เป็นคนค่อนข้างเจียมตัวครับ เนินไม่ค่อยมี กีเอ่าแต่เรียน จะให้ไปทำแท่น ทำธุรกิจ ไอันลินั้นไม่ได้ แต่ผู้เป็นที่ปรึกษาที่ดีของไอันลิในเรื่องความรัก มันมีเพื่อนประมาณ 10 คน แต่ละคนต่างนิสัย เขียนจดหมายที่ 10 ฉบับ เวลาผ่านไปหาลากเดือนไม่สำเร็จสักคน สาเหตุว่าเมืองกรุงไม่ใช่ต่างจังหวัด คนหล่อ คนรวย พกเงินวันเป็นหมื่นเมียจะ ใจหายจะมาสนใจพ่อจราจร์ คำๆ พกเงินวันละไม่ร้อยเเสนรถเก่งก็ไม่มี จะเอามอเตอร์ไซค์ที่บ้านมาขึ้นกีด้วยชาวเมืองเค้า

แต่อย่างว่า คนเรามันก็ต้องมีคู่รัก ต่อให้รู้ปั้ชว่าตัวคุณนาดใหญ่ก็ต้องมีคู่รักยังคำ ไอันลิกลับไปเยี่ยมบ้านครั้งล่าสุด กลับมาโน้มไขม่ำใจลงแข่งว่าไปปีนเดือนักเรียนที่บ้านมา

“สวย ๆ จริงนะเอ๊ง น่ารักมากเชียวจะ แหงงพุดแล้วคิดถึงอยากจะกลับไปอีกว่า”

“อึ้งรู้จักชื่อเขาแล้ว”

“ยังเลยว่า”

ฟังแล้วอยากรักเบร์ยง เรื่องความเรอร์จะก็ไม่มีใครเกินขนาดมันจีบเด็กเป็น 10 คน เข้าพูดตอบมาสักคำมันก็เอามาโน้มไขม่ำใจแบบเป็นแฟมนั่นไปโน่นแลบ ผิดกับผู้ลิบ ขนาดสาวให้ทำชวนไปคุหนังผุมยังเล่นตัวไม่ไป (เพราะไม่มีเงิน ช่า)

ถึงแม้ว่าจะไม่รู้จักชื่อ แค่เข้มอเตอร์ไซค์ตามรู้ว่าบ้านอยู่ตรงไหน เรียนโรงเรียนอะไร ก็ไม่ยกที่จะสืบ ไอันลิเขียนไปหาลูกพี่ลูกน้องที่เป็นผู้หลูง บอกลักษณะคนที่มันชอบเสรีจสรรพให้ช่วยสืบให้หน่อยว่าชื่ออะไร เรียนชั้นไหน

ไม่นานก็สำเร็จ น้องไอันลิส่งชื่อและรูปภาพยืนยันปราศจากว่าใช่ ผู้เห็นแล้วอิจฉา ตะหงิค ๆ เพาะเด็กในภาพนั่นมันน่ารักจริง ๆ อย่างว่าแหล่ะ

“กูจะจีบเด็กคนนี้ให้ได้” ไอันลิว่า

เด็กคนนี้ชื่อเอม “ยายเอม” อายุ 17 ปี เรียนชั้น ม. 6 โรงเรียนศรีประจำจังหวัดพ่อเป็นครู แม่เป็นแม่บ้าน พี่น้อง 2 คน เป็นคนโถฐานะทางบ้านปานกลาง รายละเอียดมาเป็นฉาก ๆ

จากนั้นความเดือดร้อนก็มาสู่ตัวผม เพราะไอันิลมันเขียนจดหมายเป็นสับประดิษฐ์ เมื่อไหร่ มันบอกความรู้สึกอกอกมา ผมเป็นคนเรียนเรียงให้สะอาดสวยงาม ตอนจบก็ไปลอกกลอนชาวบ้านมาเขียนเอาไว้ บอกเป็นนัย ๆ เสร็จแล้วไอันิลก็ลอกคำวายลายมือตัวเองส่งไป ตอบครับ ในเวลาไม่นานชาตัว

เขียนมาจะหวานหยดเชียว ผมเห็นไอันิลมันนั่งอ่านจดหมายตอบจากยายเอม พลางทำตาลายเพ้อฝันแล้วบอกตรง ๆ พอ ๆ กับคงคิดตอนออกจากรูมานั่งอยู่ฝันยังไงยังรู้ “เอี้ย ! ก้าน ตายแน่ๆ เขาขอปม้าด้วยไม่เงินฉบับต่อไปเขาจะไม่ตอบ” ไอันิลทำท่ากังวล

“ความจริงตอนเราเขียนไปหาเขา เราไม่น่าบอกเขาว่าเรามีรูปเปลี่ยนให้ว่า”

“นั่นซี”

ไอันิลนั่งลงรู้สึกร่างหน้าตามันพอดี จึงกล่าวักที่ใจจะเห็นรูป และมันแทนจะไม่เคยถ่ายรูป ยกเว้นตอนที่ต้องใช้รูปสมัครเข้าเรียนมหาลัยนั่นแหล่ะ

ความคิดนี้ร้า จะเอารูปพระเอกญี่ปุ่นขัดกรอบส่งไปให้แล้วเชียว แต่เพอยุนึกขึ้นมาได้ว่าถ้าขอบเขาก็จะรีบจะรีบจะรีบ คนบางคนอาจชอบคนที่ใจใจใช่หน้าตา จะได้เป็นการพิสูจน์ใจให้เข้าไปด้วย

แล้วผมก็ร่างจดหมายเข่นเคย พร้อมกับแบบภาพถ่ายของไอันิลไปด้วย 1 รูป

ยายเอมตอบมา พร้อมขอบคุณมากที่ส่งรูปไปให้ ไม่มีที่ทำว่าจะรังเกียจรูป ใจกานั่นแม้แต่น้อย ผมเองแอบนิยมชอบน้ำใจของเด็กผู้หญิงคนนี้อยู่ในใจ

แล้วจดหมายได้ตอบก็ส่งถึงกันอย่างถี่บีบ โดยที่ผมเป็นคนร่างเป็นส่วนใหญ่ บางที่ไอันิลก็แสดงความสามารถของ เฟระผมเห็นว่าตอบโดยกันนานพอดี คนอกร่าย闷ไม่ควรยุ่งแต่มักจะเดียงไม่พันบ่อย ๆ

จดหมายของไอันิลแต่ละฉบับช่างหวานหยาดเย็นหยดเย็นน่าหลง ให้เสียจริง ถ้าผมเป็นหญิงผมก็คงหลงความเข้าหมัดนัก ก่อนที่ยกมาในจดหมาย ไปคุณจากกลอนรักในหนังสือต่าง ๆ ถ้าย้ายเอมจะคิดว่าไอันิลมันเขียนเองก็ช่วยไม่ได้อีกแหล่ะ

“เอี้ย ก้าน ปิดเทอมกลางนี้ ถูกชวนเขามาเที่ยวกรุงเทพฯ มีง่วงไว้” ไอันิลถาม
“ตามใจ”

“ไม่ต้องห่วงนะ เขานอกในจดหมายว่าเขามีพี่ที่เป็นรุ่นพี่สนิทกันมาเรียนอยู่ด้วย
เขาจะมาพักกับพี่สาวค้า”

แล้ววันเวลาที่รอคอยก็มาถึง ไอันนิลหายไปตั้งแต่เช้ามืด สาย ๆ ก็กลับมาพร้อมกับ
เด็กสาวหน้าตาหน้ารักคนหนึ่ง เห็นปูบก็จำได้ว่าเธอคือ ยายเอม

“ก้าน เพื่อนพี่ที่เล่าให้ฟังบ่อย ๆ ໄง เป็นนักเขียนด้วย” ไอันนิลแนะนำ

“สวัสดีค่ะพี่ก้าน”

เวลาผ่านไปอันนิลคิดคู่กับยายเอมก็เหมือนเจ้าเงาะ เดินคู่กับงานนั้นแหละ
หลายวันที่ยายเอมมาที่วัดรุ่งเทพฯ ไอันนิลก็เป็นบอดี้การ์ดตลอดซื้อของให้ยายเอมมากมาย พอย้าย
เอมกลับก็หมดตัวพอดี ทั้งเงินและทอง (ที่ไปอยู่ในโรงจำนำ)

พอเห็นไอันนิลมันจริงจังต่อความรักครั้งนี้มาก ก็เลยคิดว่ามันคงอาจจริงแน่ เพราะตั้ง
แต่เมียเอม ยายคนอื่น ๆ ไอันนิลก็เลิกพูดถึงโดยสิ้นเชิง แฉมยังมาส่งสารภาพว่าไม่มีแฟน คิดจะหา
แฟนให้พอมอิก แต่พอมحن เงินจะกินยังไม่ค่อยมี ผู้หญิงที่ไหนจะมาชอบ ขนาดเขานั้นไม่ไหวชวน
ไปคุณหังผงบังปฏิเสธว่าเงินเดอะ แล้วใครเขาจะบ้านขอ

ความรักของไอันนิลกับยายเอมคือหน้าไปเรื่อย ๆ อย่างไม่หยุดยั้ง ตอนหลังทั้งคู่
เขียนจดหมายใส่สมุดแล้วส่งไปทั้งเล่น ยายเอมอ่านแล้วเขียนตอบในสมุดนั้นแล้วก็ส่งมาทั้งเล่นอีก
สมุดเล่มเดียวส่งกันไปส่งกันมาหลายเดือน แต่ละคนก็หานุ่นหานี่มานะปะ ทำตัวน่ารักกันสุดๆ

ขนาดไอันนิลว่ามันตัวคำ ๆ จึงหา บทพ่อจะโรมานซ์ขึ้นมาลักษ์ พระเอกชาติไทย
ก็สู้ไม่ได้ พออ่านจดหมายมันที่ยังเกิดอาการเบื่อน้ำคลาดหวานจนเลี้ยงขึ้นสมองเลยเชียว

“ก้าน พอเอมจบมัชยน ภูจะให้มาเรียนรำฯ แล้วภูจะเป็นคนส่งเขาเอง”

“เอาแน่หรือ” พอเข้าเพื่อความมั่นใจ

“แน่นอน เรียนจบแต่งเลย” ไอันนิลยืนยัน

ในส่วนตัวของไอันนิล สอบไม่ค่อยผ่านและไม่ค่อยได้เรียน และช่วงนั้นพอเก็บเรื่อง
ทำงานประจำ ความสนใจในเรื่องของไอันนิลก็น้อยลง เพราะไม่ค่อยมีเวลา

ยายเอมเรียนจบ สอบเอ็นทรานซ์ไม่ติดและเรียนรำฯ สามใบไอันนิล ช่วงนี้ทั้งคู่ก็
ชลูกอยู่ด้วยกัน เป็นคู่รักที่น่าอิจฉาคู่หนึ่งที่เดียว

ในส่วนตัวของไอันนิล มีความคิดเป็นผู้หลักผู้ใหญ่มากขึ้น ที่เคยทำตัวหру ๆ ใช้เงิน
เยอะ ๆ ก็คล่อง และมันก็ต้องรับภาระยายเอมจริง เพราะพอแม่ยายเอมรู้สึกปล่อยยายเอมหายใจ
เรียนอาօง

ต่อกันไปทำงานที่บ้านนาน ๆ จะขึ้นมาครั้งหนึ่ง และส่งเงินมาให้ยายเอมสำน้ำเสนอ แต่ก็ินระยะเวลาได้ไม่ถึงปี ในที่สุดยายเอมก็ห้อง

ยายเอมเรียนไม่จบ กลับบ้านไปแต่งงานตั้งแต่อายุยังไม่ถึงยี่สิบปี ผู้ใดท่าคราวว่าทั้งคู่มีน้อง ต่อมาก็มีอีก และมีอีกชั่วระยะเวลา 5–6 ปี ก็มีลูก 3 คน

ความรักที่ทั้งคู่มีต่อกันจึงคงแรงหรือไม่ผ่าน ทราบแต่ว่าไอันดิมีเมียน้อยและมีลูกกันเมียน้อยอีก 1 คน

หล่ายครั้งที่ผ่านมาเพื่อนของยายเอมคนหนึ่งซึ่งทั้งคู่เชื่อกัน ก็อดที่จะเปรียบเทียบกันไม่ได้ เพื่อนของยายเอมคนนี้หาความ爽ใจได้เลย แต่สอนเข้ามามหาลัยได้ เรียนจบ แฟ้มของเชอกีคือเพื่อนพมและเพื่อนไอันดิอีกคนหนึ่ง ปัจจุบันเธอทำงานในบริษัทต่างประเทศอยู่ในกรุงเทพฯ เกินเดือนสูง และอนาคตสดใส

เพื่อน ๆ ที่กลับไปทางบ้านเล่าเรื่องไอันดิให้ฟังแล้วสดค ไอันดิลายเป็นคนเกรชอนเที่ยวขอบเล่นการพนัน เจ้าชู้ ลูกเมียไม่เคยสนใจ ยายเอมต้องกระเทงหอบลูกหอบเต้าไปเข้าบ้านทำงานงก ๆ เดียงลูกตัวเป็นเกลียวไม่เคยบ่น ในขณะที่ไอันดิยังทำตัวเป็นเพลนอย ทั้ง ๆ ที่อายุปาเข้าไปเกือบ 30 ลูก 4 เมีย 2 ไอ์ที่ไม่ห้องไม่นับ

วันเวลาผ่านไป แห่งเรื่อแห่งกันได้ แห่งวะสาหะแห่งไม่ได้ อย่างที่เขาว่านี่เอง

“เชย ไอันดิ มาอยู่นี่ได้ไวะ” ผู้ทักษะและนักแปลกใจที่ชอบนันในเมืองหลวง
“กูมาทำงานที่นี่แล้ววะ”

ยังไม่ทันถามสารทุกช่องดิบมันก็ข้อตัวบอกว่างานจะเข้า มันบอกจะติดต่อผู้จูนแล้วจอนรอดก็ไม่ติดต่อ แล้วเมื่อไม่กี่วันมานี้เพื่อนคนหนึ่งเล่าว่า

“เจอไอันดิวะ”

“ออ กูก็เคยเจอ”

“แม่งมันมาทำงานอยู่ที่นี่ หนีลูก หนีเมียนมาสุขสนาย ปล่อยลูกเมียไว้ทางโน้นเป็นพรวนเลยวะ”

แต่อีกคนบอกว่า

“มันมาทำงาน ที่โน่นไม่มีงานทำ ได้เงินมันก็ส่งให้ลูกเมียนันนะ”

พมานั่งนึก ๆ ไม่รู้ว่าเขียนเรื่องนี้ทำไว้อาจเป็นเพราะพมเคยร่วมสร้างอยู่ในความรักของเขานางส่วน หรือไม่บางทีพมอยากให้คุณที่อ่านได้รับอุทาหรณ์จากเรื่องนี้บ้างเท่านั้นเอง

คัดจาก ก้านกลวย, “จุดหมายปลายทาง” ใน Hernandez, กรุงเทพฯ : ชูการ์สำนักพิมพ์, 2534, หน้า 63 – 71.

4. เถ้าไม้เลือย

จ้านั่งอยู่ที่ระเบียงหอพัก พระอาทิตย์เริ่มลับหายไป ความมืดมาเยือน เงาและเมื่อย่างร้ายกาจ อยากกลับไปเยี่ยมน้านที่ต่างจังหวัด อยากรักษาคนที่เคยเอาอกเอาใจและห่วงใยอาหาร

เวลาเปลี่ยนแปลงไป จ้าวัย 17 ปี กำลังขยันเพื่อสอบจบ ม. 6 และเตรียมตัวเข็นทราบซึ่ง เพื่อน ๆ ของจ้าวที่เคยรักสนิทสนมคุณเมื่อนจะห่างเหินและหมายมิโนกันไปทุกคน หลายคนด้วย อาจเป็นเพราะว่าพ่ออายุมากขึ้นหน่อยก็ช่างคิด ช่างอิจฉา ริษยา กันมากขึ้น

ถึงเวลาที่จ้าวองยังไม่รู้ว่าตัวเองจะก้าวไปทางไหนต่อไป ไม่รู้ว่าจะเข็นทราบซึ่งได้ กับเขาหรือเปล่า แล้วถ้าเกิดไม่ติดต่อกัน จะไปเรียนที่ไหนต่อ มหาวิทยาลัยเอกชนก็แพงแสนแพง ที่บ้านก็ใช่ว่าจะมีเงินมากmany กิตติไปคิดมาจ้าวก็นั่งถอนใจกับความมีดีเป็นการใหญ่

“พี่จ้าว โทรสพท”

เด็กรุ่นน้องมาตะโกนบอก จ้าวสะคุ้งแล้วก็รีบวิงจួกไปรับโทรศัพท์ที่ชั้นล่างด้วยความดีใจ

“จ้าวหรือ ตึกนนะ ไปเที่ยวผับกันไหม”

“พี่นี่หรือ” จ้าวเดิน ยังไม่เคยไปสักที

“ใช่ พี่ชายของตึกเค้าขอแม่ได้นะ แล้วเค้าจะชวนตึกไปด้วย แต่ถ้าจ้าวไม่ไปตึก ก็ไม่ไป พรุ่งนี้วันเสาร์พรีนะจ๊ะ”

“ไป เด้อยากไป” จ้าวเริบบอก

“จังก์ไอ.เค. ตัวอottหอนะ เดียวเค้าจะไปรับ”

“ตกลงจ๊ะ”

แล้วคืนนั้นจ้าวไปนั่งปรอตออยู่ที่ผับแห่งหนึ่งตื้นเด็นไม่เบาเลย เพื่อน ๆ พูดกันถึง แหล่งท่องเที่ยวกางคีนแบบนี้บ่อย แต่นี้เป็นครั้งแรกของจ้าวจริง ๆ ก็จ้านะอกจะเรียบร้อย เรื่องจะกล้าหาญชาญชัยออกเที่ยวผับเป็นว่าเด่นนั่นไม่ใช่วิสัยอยู่แล้ว

พี่ชายของตึกก็ยังวัยรุ่น เขาเรียนมหาวิทยาลัยปีหนึ่ง ชอบจ้าวอยู่ด้วย แต่จ้าวไม่ได้คิดอะไรกับเขานะ พอเข้าไปในผับเขานัดเพื่อนไว้ด้วย จ้าวตักกิ้กเลยะห์กวันอยู่แค่ 2 คน ในผับมีคนครึ แล้วก็มีมุมเล็ก ๆ ให้ดื่น จ้าวตักกิ้กอยากออกไปดื่นแต่ก็ไม่กล้า

กำลังนั่งมองคนเค้าดื่นเพลิน ๆ ตึกก็กระซิบว่ามีหนุ่มคนหนึ่งแอบมอง เขายืนหนุ่มใหญ่อายุคงเลขี่สิบห้าไปแล้ว คุณทำทางเที่ยด้วยกันที่เท่กว่าคือคนที่นั่งเงยบ ๆ ซึ่ง ๆ นั่นต่างหาก

“พนมอย่างรู้จักสาวน้อยสองคนนี้จัง” คนท่าทางร่าเริงเดินมาทักทาย ในมือเขามีอีกใบหน้าอีกด้วย

ตึกกับข้ามของหน้ากันเล็กตักเพระ ไม่เคยเจอกันแบบนี้มาก่อน และอีกอย่างสังคม
กลางคืนก็เคยได้ยินกิตติศัพท์กันมาบ้างแล้วว่าร้าย

“เรามากับพี่ชาย” ตึกบอกเขาตื่น ๆ

“ก็คือครับ เด็ก ๆ จะมา กันแค่สองคนก็คงจะไม่เหมาะสม พี่ชื่อนันท์ ส่วนคนที่นั่ง
ซึ่ง ๆ นั่นเพื่อนพี่ เค้าพึงอกหัก ชื่อโรม”

พอดีพี่ชายของตึกเดินกลับมา พี่นันท์เขาแนะนำตัวและถามว่าจะขออนุญาตร่วม
โต๊ะและคุยกับน้องสาวเขาได้ไหม ปรากฏว่าพี่ชายของตึกตอบตกลงโดยเลย

“ได้เลยพี่ พมฝ่ากุณแล้วน้องผู้ชายด้วยนะครับ อ้อ.....ตึก จำไม่ดีงลูกไปไหนนะ นั่ง
ที่โต๊ะ เดี๋ยวกลับแล้วจะมารับ”

แล้วพี่ชายของตึกก็ทำตัวหายไปอีก

พี่นันท์เค้าท่าทางชอบจ้า แต่พอเค้าไปตามเพื่อนที่ชื่อโรมมา นั่งคุยกับด้วย จ้าก็ถูก
ชะตาเค้าอย่างไรไม่รู้ เขายังน้อยนับนี่ด้วยของเขากุหงาและหมองเหล้าสมอ

“พี่โรมเค้าพึงถูกแฟนทิ้ง อยู่กันมาตั้งหลายปี ชวนพี่เค้าคุยหน่อย รับรองพี่สอง
คนไม่มีพิษมีภัย”

หลายครั้งที่พี่โรมเค้ามองจ้าด้วยสายตาเหม็น แต่ก็ไม่ได้แสดงออกอะไรมากมาย และ
จ้าก็สงสัยว่าเขาจะชอบจ้า อย่างที่จ้ารู้สึกชอบเค้าบ้างหรือเปล่า

ก่อนจากกันคืนนั้น พี่โรมขอเบอร์โทรศัพท์จ้าไว้ และพอยืนวันต่อมาเขากับ
โทรศัพท์มาคุยด้วย จ้าคือใจแรมยังทำก่ออุตส่าห์สอนเขาไปอีกว่า ความรักที่จากไปแล้วจะไปคิดถึง
หรือเหล้าหมองมันก็ไม่มีประโยชน์ ถ้ารีบตัดใหม่จะเป็นการดีกว่า

“อายุขนาดพี่ยังเริ่มต้นใหม่ได้อีกเหรอครับ” เขายังไม่แน่ใจ

“ได้จะค่ะ พี่โรมไม่ได้แก่เลย ถ้าวัยรุ่นออกจะตาย จ้าว่านะจะพี่นั่นคิดมากเกินไป
ลองชอบโทรศัพท์สักคนสักคน เริ่มต้นใหม่ อีกหน่อยพี่ก็หายเสียแล้วก็มีความสุขเหมือนเดิม”

“พี่จะพยามยาน”

แล้วจ้ารู้สึกเป็นสุขและห่วงใยเขอย่างไรไม่รู้ บางทีในเวลาทำงานของเข้า จ้าก็
ยังโทรศัพท์ไปตามทุกช่วงเวลาที่ต้องการจะรู้เรื่องและมีความหมายยิ่งขึ้น

จ้าเด่าเรื่องที่ติดต่อกับพี่โรมให้ตึกฟัง

“เข้าอยู่มากแล้วนะจ้า มากกว่าเราตั้งสิบกว่าปี เขายังมาจริงใจเหรอ”

“ไม่ใช่อย่างนั้นจี้ คือ จ้าว่าเขาน่าสงสารน่า”

“ความสงสารเป็นบ่อเกิดแห่งความรัก” ตึกล้อ

จ้าอยาหยาแคง “บ้าน่าตึก”

คุยกับพี่โรมบ่อຍครั้งเข้า เขาก็ນอกกว่าเขาไปกลั้งหายเชิร์ฟแล้วกะ แฉนบอกว่ามีคนชอนใหม่แล้วด้วย

“เจอเมื่อไหร่กะ” จ้าตามเข้า ใจหายคืบต่อม

“กีไม่นานนี้่องครับ”

“เจอที่ไหนกะ”

“อย่ารู้เลย เรื่องของผู้ใหญ่ ว่าแต่จ้าว่างใหม พ้อယากจะเลี้ยงข้าวจ้าสักมื้อ ในฐานะที่เป็นน้องสาวที่คีณาตลดดหดายวัน”

“ตกลงค่า”

พี่โรมมารับจ้าที่หอแล้วก็พาออกไปทานอาหารที่ร้านอาหารชานเมือง บรรยายกาศดีด อาหารก็อร่อย ต่างคนต่างก็เขินอายกันพอสมควรเลยไม่ค่อยได้พูดคุยกันเท่าไหร่ ในใจของจ้า อบอุ่นเด็ก ๆ และหดายครั้งที่สายตาของพี่โรมแสดงออกกว่าเขากำห่วงใจจ้า

“คุ้มแล้วองคี ๆ นะครับ พี่ห่วงจ้าจะแม่ไว้จะเพิ่งรู้จัก แต่กีเหมือนกับรู้จัก หมายนานาน”

“ค่า”

จ้ากลับมานอนปลื้มอยู่ที่หอ ได้ยินเสียงสายลมหวีดหวิวอยู่ข้างนอก แม้จะหน้าและเหงา หากลึก ๆ ก็อบอุ่นเหลือเกิน

หลังจากนั้นจ้ากีเจอกับพี่โรมบ่อຍ ๆ ไปเดินเล่น ทานข้าว คุหนัง และพี่โรมกีช่างเออกเอาใจจ้าสารพัด จ้าอยาได้อะไร เขาก็จะซื้อให้หมด แล้ววันหนึ่งเขาก็ນอกกว่าเขารักจ้า

“จ้ารักพี่บ้างใหม” เข้าตาม

“อาไว้ถึงเวลาแล้วจ้าจะบอกเองนะกะพี่โรม”

แปลก หลังจากที่เขานอกรัก จ้ากีไม่ตื่นเต้นอะไรกับพี่โรมอีกเลย ไม่คิดถึง ไม่ห่วงซ่า ความรู้สึกต่าง ๆ เปลี่ยนไปเหมือนกับเด็กที่อยาได้ของเล่นสักอย่าง พ้อได้ และเล่นจนหนำใจแล้วกีเบื้อ

วันหนึ่งตีกมานปรึกษาเรื่องพี่ชายกำลังเสียที่ทรายว่าจำไปเพื่อภักดินอีน

“พี่ตั้มเขานอกกว่าเขารักจ้า รักดั่งนาณแล้ว ไม่ใช่แค่ชอบ จำจะว่าอย่างไร อาย่าให้พี่ชายของตีกต้องแยกว่าเนื่องจากนี่จะซึ่ง”

“จำจะไปเยี่ยมเขา”

จำอกและกลับรู้สึกตื่นเต้นมากมากกับคำบอกเล่าของตีก อาจเหมือนของเล่นชิ้นใหม่ยังไม่ได้อยู่ในมือ และอยากจะได้มา

พี่ตั้มคิดใจมากเมื่อเห็นจำ เขาคุยก็อ ที่ตีกนอกกว่าเขาไม่ค่อยสบายดูจะหายไปอย่างปลิดทิ้ง

แล้วจำก็ไปเพื่อ “ไปเดินเล่นกับพี่ตั้ม ไม่ยอมโทร. ไปหาพี่โรม ไม่รับโทรศัพท์ รวมทั้งไม่อยู่หอ กัวดูจะมาหา จำรู้สึกว่าตัวเองผิดมากเหมือนกัน เมื่อนานไปหลอกให้เขามารักให้เขามาหลง พอเขามาหลงจริง ๆ ก็คันทึ่งเขาย่างไม่ได้

เวลาผ่านไปสองอาทิตย์ คนที่ขอบอกว่ามีผู้ชายโทร. นานบันครึ่งไม่ถ้วน รวมทั้งสั่งข้อความไว้ด้วย เป็นของพี่โรมทั้งนั้น แต่จำไม่มีใจ และไม่มีน้ำใจจะโทร. ไปหาเขาเลยสักนิด

วันหนึ่งจำได้รับจดหมายจากพี่โรมเขาก็นรูปและเขียนมาว่า

‘จากความจริงใจที่พี่มีให้ หากจะรับโทรศัพท์และบอกลาหรือบอกกล่าวให้พี่รู้เนื้อรู้ตัวสักคำ พี่คงไม่เสียใจมากมากขนาดนี้ ถึงตอนนี้....พี่รู้แล้วว่าพี่ไร่ค่าเสมอในสายตาของคนที่พี่รัก.....พี่ชาย’

จำอ่านจดหมายอย่างชำๆ แล้วก็ไปปลูกอยู่บ้านตีก คุยกับพี่ตั้ม คือ ๆ จึงจะให้เข้าบ้านมาส่งที่หอ

เวลาผ่านไปข่าวคราวของพี่โรมก็เงียบไปด้วย เขายังไม่โทร. มาและไม่ส่งอะไรมาอีกด้วย จำตั้งใจเรียนและเริ่มเข้ากับการไปปลูกอยู่กับพี่ตั้มเรื่องที่เขากลับเป็นเรื่องของเด็ก ๆ ไม่พ้นเรื่องเรียนและห่วงใย เอาไปอ่านมาจำก็เริ่มจะทำตัวห่างจากเขา เช่นกัน

จำไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่า ต้องการอะไรสิ่งที่จำอยากได้ พอดีแล้วก็ต้องเบื่อทุกที

มีคนใหม่ ๆ มาสนใจจำหลายคน ในจำนวนนั้นมีนักศึกษามหาวิทยาลัยคนหนึ่งเขาก็ ฯ เดือน ๆ และไม่ยี่หระอะไร เขายังแสดงท่าทางว่าชอบจำและจำก็ชอบเขา เขายังขำมูกอยู่หอพักใกล้ ๆ กับจำอีกด้วย

“จำ ไปคืนข้าวกันใหม่” เขายัง

“ไป”

พอกินเสร็จ เขายังให้จ้าจ่าย เขายวนไปเที่ยว แต่เวลาจ่ายเงินจ้าก์ต้องจ่ายตลอด เขายืนคนไม่แคร์อะไร ไม่แสดงออกอะไรเป็นลักษณะที่จ้าชอนอยู่แล้ว

คงกันตั้งนาน เขายื่อ ‘เทพ’ เขายังเหมือนเดิมตลอด ไม่ได้แสดงว่าชอบจ้ามาก ขึ้นหรือน้อยลงเหารื่อยๆ บางทีหายไปหลายๆ วัน ปล่อยให้จ้าคิดถึงแทน而已 พอเขากลับมาเขาก็มาหาจ้าก์เปล่า กลับมาเชาอยู่กับเพื่อนชายที่หอ ดังสนั่นไปหมด

คงกันเทพ จ้าต้องเป็นฝ่ายเอาใจและโ้อี้เขาตลอด ดูที่....เขาไม่แคร์เลยว่าจ้าจะอยู่ หรือจะไป และหากครั้งที่จ้าต้องตอบร้องให้เพราะความไม่ได้ใจของเหา

เทพไม่เคยตามทุกๆ สุข ไม่เคยห่วงใย จะเรียนไปถึงไหนจะสอบอะไรเขาไม่สนใจ ครอบครัวของจ้าจากไหนเขามิ่งเคยถามสักคำ มันช่างทำทายและจ้าจะเอาชนะเขาก็ได้

แต่ความดีของจ้าไม่ชนะเขา เขายังชอบความดี เมื่อนอย่างที่จ้าก์ไม่ชอบความดี และความน่ารักของพี่โรมและพี่ต้ม เทพเขายอมความเลื่องเขากวงเด็กสาวช่าส์ๆ มาที่หอและพา กันหายไปลูกอยู่ในหอเป็นเวลาครั้งละหลายชั่วโมง

ไม่ว่าจ้าจะชอบความเดือนอย่างไร แต่ความเดือนอย่างที่เทพทำอยู่ในที่สุดจ้าก์รับไม่ได้ เขายังสันใจจ้าด้วย และจ้าก็อกหักเป็นวรรคเป็นวรรอยพักใหญ่

การสอบเอนทรานซ์ผ่านไป จ้าไม่คิดและไปเข้ามหาวิทยาลัยเอกชน เพื่อนๆ แยกช้ายกันไปหมด จ้าข้ายหอพักไปอยู่ใกล้มหาวิทยาลัยและเหงา

ถึงตอนนี้ จ้ามีเวลาได้ทบทวนสิ่งเก่าๆ จ้าโดยทั่ว มีความคิดดีๆ มาขึ้น อย่าง กลับไปคืนดีกับพี่ต้ม แต่เขาไม่แฟนใหม่ไปแล้ว อีกอย่างตึกก์ໂกรธจ้ามาก เรื่องที่เป็นคนหัวใจ โผล่

บางครั้งจ้าอยากรักษาพี่โรม คิดถึงและอยากรำขันข่าวราวกุ๊สุขเขาน้ำตา แต่จ้าไม่กล้า รู้สึกเหมือนด้วยใจความผิดต่อเขาเอาไว้มาก สิ่งที่แน่นอนที่สุดคือ จ้าต้องก้าวไปข้างหน้าไม่หมกมุนกับเรื่องเก่าๆ และควรจะเริ่มต้นในความเป็นจริง ไม่ใช่ฝันลึกรณิษณ์บ้าๆ บอๆ ซึ่งอาจเป็นเรื่องๆ คนที่นึกว่าลูกเทสต์นั้นเยี่กกว่าคนธรรมดายังไง ไม่ใช่เรื่องๆ ในทุกวีด้วย

ในที่สุดจ้าก็มีความรักอีกรักกับรุ่นพี่ในมหาวิทยาลัย เขายืนคนหน้าธรรมชาติ คุณหนึ่ง แต่นิสัยดี เรียนเก่งและมาจากครอบครัวที่ดี จ้าไม่ได้ปึงเขาด้วยแต่แรกเห็น เมื่อนอย่างที่เคยปึงพี่โรม และเทพ แต่จ้าชอบเข้า เพราะคุณเขามากกว่า

วันหนึ่งจ้าไปเดินเล่นกับคนรักใหม่และเลอพีโรม เขายังแคร์มของจ้ายืน ๆ แล้วผ่านไป เขายังหล่อ เท่ ส่ง่า เหมือนเดิม และตรงเวลาหนา ๆ ของเขานั้นก็เหมือนเดิมทุกอย่าง เขายังกับพี่นันท์เพื่อนคนเดิม

จ้าอยากขอโทษเขาจัง และไม่เข้าใจตัวเองว่าสตั๊ดครรภเขาได้อย่างไร จ้าทำได้อย่างไร “จ้า พรุ่งนี้ผมไปรับที่หอแต่เช้านะ”

“ค่ะ”

นรินทร์คนรักใหม่ของจ้าจะกับบ้านไป เขายังกลับบ้านก่อนมีค่ำเสมอ จ้ายืนควงควงอยู่ที่ป้ายรถเมล์ น้ำตาร้อนที่ขอบตา หัวใจควงว่างโหง มันวูบ ให้ไม่มั่นคง แต่ถ้าจ้าขึ้นจั๊งปล่อยใจวนเรซั่นแต่ก่อนมา จ้าจะเป็นคนที่น่ารัก น่าศรัทธาได้อย่างไร

คัดจาก กรณีการ “ถ้ารักไม่เลือย”, ใน ทุ่งหญ้าและเวลาของความฝัน. นนทบุรี : สำนักพิมพ์ทิวาลิป, ไม่ปรากฏปีพิมพ์, หน้า 39 – 47.

5. ບັນຫາໃນໄມ້

ເຫຼືອຢູ່ໃນຄວາມສົນໃຈຂອງຄົມມານານ ກົດກັນຕັ້ງແຕ່ທີ່ຄົມພບເຫົາຮັງແຮກ ຈົນວັນນີ້ ວັນທີບາງສິ່ງບາງອ່າງຫລຸ່າຍໄປ

ໄມ້ຮູ້ເໝືອນກັນວ່າທໍາໄນຄົມຄົງໄດ້ຂອບຮູ້ຄວາມເປັນໄປໂອງເຫາສີຈິງ ອາຈະເປັນ ເພຣະເຫາມືອະໄຽນບາງອ່າງນ່າສານໃຈ

ເຫັນເຊື່ອເພີຍ ຄົມໄມ້ຮູ້ອະໄຣເກີບກັບຕົວເຫາ ນາກໄປກວ່າເຫາມາຈາກຈັງຫວັດໄກລ໌ ທີ່ມີ ທະເລສວຍຫາດທຣາຍຫາວ ເອກປະວັດສາສຕ່ຣ ເຮັນສູງກວ່າຄົມທີ່ນີ້ ຂອບອ່ານຫັນສື່ອ ກົດກັນນີ້

ເຈັກກັນຮັງແຮກ ເປັນເຮືອງນັງເອີ້ນແມ່ນນີ້ມາຍ ຄົມພບເຫົາຮັງເຫັນນີ້ໄດ້ ເພີວຫອນ ມັນສື່ອຫລາຍເລີ່ມກັບມົວນກະຮາຍພະຮູງພະຮັງ ດ້ວຍອຍກາຫ່ວຍແຫຼືອແລະເຫັກ໌ໜ່າງຄູດ ຄົມໄມ້ຮູ້ອ່ານທີ່ຈະ ເຂົ້າໄປ່ຈ່າຍແລະຄົມກັບເຫົາກົງຈັກກັນໄດ້ໄມ້ຢາກເຫັນນັກ ຈາກກັນທີ່ຫ້ອງຊຸມນຸມຄົນຕົກໄທຢ ເຫັນຄຸນ

ຄົມບອກເຫາວ່າໄມ້ເປັນໄຣ ແລະຄາມວ່າເຫາຈະຮັງເກີຈໃໝ່ ຄ້າຫາກວ່າງ ຈຳກັນຈະນາ ທັດເປົາຫຼຸ່ມດ້ວຍ ເຫຍືນດີ ບອກວ່າຈະສອນໃຫ້ຄ້າວ່າຄົມມານ່ອຍ ຈຳກັນຈະນາ

“ພັນຈະນາ ຄ້າພັນວ່າງນະ” ຄົມບອກເຫາຍ່າງນີ້ ກ່ອນຈະເດີນໄປໜ້ອງບຣາຍ

“ເຄີຍວິຊ ຄົມ” ເຫາລາກເສີຍບາງຈົນຄົມນີ້ກັບນັ້ນ

“ຄູຜົມຍື້ນນ່າຮັກຈັງ” ເຫາມ້າງ່າງ ພັນ ຄົມອົດດີດົງຄໍາວ່າເຈົ້າໆໄມ້ໄດ້ ແຕ່ເວົວຕາເຫາ ຂ່າງຈິງໃຈ

ນັ້ນກີ່ລ່ວງເລີມມານັບປີແລ້ວກະມັງຈາກວັນນີ້ ຄົມເປົາຫຼຸ່ມໄດ້ນິດໜ່ອຍ ສີ່ອໄດ້ແກ່ໄດ້ ໂນຕໍ ແຕ່ຍັງເຄະໄປໜ້ອງເຫັນຈະເຂົ້າ ຕີດຈົນນີ້ເຈັບກວ່າຈະຮູ້ວ່າສວຽດຄົມໄມ້ໄດ້ປະການພຣມາເພື່ອດ້ານນີ້

ແລ້ວຄົມກີ່ເປັນຝ່າຍນັ້ນຈູ້ເຫາເຊຍ ຈຳກັນຈະນາໄປໜ້ອງເວົວຕາເຫາ ຂວານແຫວ່ວເໝືອນເສີຍ ຄອກໄນ້ບານ ອາຈະໄມ້ເໝືອນເສີຍຄອກໄນ້ ແຕ່ນ່າຈະເປັນເສີຍບາງອ່າງຂອງຮຣນ່າຕີ ແລະເພື່ອຜູ້ ຂ່າງຈິງຈັງກົນອກວ່າ ຄົມໂອວັຣ໌ເອັກຂັ້ນ

ຈາກຫ້ອງຄົນຕົກ ເຫາວ່າຄົມໄປໜ້ອງສຸມຸດ ໃຫັນຫັນສື່ອຂອງຕອລສົດຍ ແລະຂອງໄກ ອີກຄນທີ່ເຂີຍເຮືອງສັ້ນຂໍ້ອ່ານ ເຮືອງຮ້າຍໃນຄື່ນຫາວ ນ້າອາຍມາກທີ່ຄົມພຸນຫລັບກັບກອງຫັນສື່ອ ມັນ ຂ່າງຫັນຫາແລະຍາກເກີນຈະເຂົ້າໃຈ ແຕ່ເຫັກ໌ອ່ານໄດ້ຍ່າງເປັນສຸຂ່າຍອ່ານໂດເຮມອນ ວິນາທີ່ນີ້ທີ່ ຄົມແອບຫຍືກຕ້ວເອງແລະແອບດ້າວ່າຕ້ວເອງນີ້ຂ່າງຈິງເຈົ້າ

ຄົມເດີນໄປໜ້ອງຫັນສື່ອຫັນປົກສວຍຮົມເຮືອງສັ້ນຂອງນັກເຂີຍຫັນໃໝ່ວ່າຍເວົງ ກາຍາຂອງເຮອນ່າຮັກແລະອ່ານສຸກ ຄົມເຫັນເຫາປຣາຍສາຍຕາຍອ່າງຫຍຶ່ງ ແລ້ວຄາມຄົມວ່າ ຄົມຂອບຮູ້ອ ກົດກັນນີ້ ໄນ່ຈຸ່າງວ່າ ແລ້ວຄົມເຂີຍກົດກັນເກັ່ງ ອາຍຸເພິ່ນສົບແປດ ເຂີຍໄດ້ຍ່າງນີ້ຕ່ອງໄປອາຄຕົກຜົນດີ ຄົມຕອນເຫາໄປໜ້ອງອ່າງນີ້

คิมอยากรู้ว่าอีกหลายอย่าง วุฒินี้ที่คิมรู้สึกผิดและปัญญาอ่อนที่หยั่นหนังสือของนักเขียนโนเนน ก็เข้าหยั่นโนเบล เขานอกจาก คิมควรจะอ่านอะไรที่ประเทืองสติปัญญาหนังสืออย่างนี้หมายสำหรับเด็กเก้าขวบมากกว่า

คิมยืน เดินหลับหูหลับตาไปหยั่นหนังสือที่เขาແນະนำว่าเขียน ดือกเตอร์ชิวากोเล่มหนานปีก และแอบนั่งหลับขณะเขางุกับหนังสือชื่อยาว แนวรับไม่เปลี่ยนแปลง หนังสือชื่ออะไรทำนองนี้ เข้าช่างเก่ง อ่านหนังสือที่คิมคิดว่าอะไรก็ไม่รู้ได้อย่างสนุก อย่างเข้าใจและลึกซึ้ง

นั่นเป็นข้อปลีกย่อยกับสิ่งที่แตกต่าง เหมือนเขายืนอยู่บนบันไดขั้นบนสุด แล้วคิมอยู่ชั้นล่าง

อย่างไรก็ตาม คิมกับเขาก็ชอบเดินไปตามถนนสายสวยที่มีเงาไม่รุ่นรื่นเรียงราย มีตึกสไตล์ยุโรปเก่า ๆ มีแพงหนังสือเก่าลดราคา และร้านกาแฟเจียบลงถนนโรแมนติก

ยามเดินด้วยกันเข้าช่างน่ารัก เข้าช่างรู้จักชื่อต้นไม้ดอกไม้ ในขณะที่คิมชื่นชมแค่ด้วยความสวยงาม ไม่ได้ใส่ใจถึงชื่อ ถึงสายพันธุ์ หรือถึงอะไรก็แล้วแต่ที่เสนจะวิชาการ

บางขณะ ในตอนนั้น คิมคิดว่าตัวเองแสวงจะไร้สาระ อ่านแต่หนังสือลูก gwac แบบที่เขารู้สึก พิงเพลงพระคิลปินหล่อศิริอัตถ์ตัวน่ารัก ตื่นเช้าไปมาลับ เข้าเรียน คุยกับเพื่อนในกลุ่มเรื่องไร้สาระ เย็นกลับบ้าน หลังจากที่เวลาเดลoit ห้างสรรพสินค้าที่ไหนสักแห่ง โทรศัพท์คุยกับเพื่อน ห้องที่เพิ่งจากกัน คุ๊ก นิยามนี้เน่า คำคืนมองฟ้าคุ้วาวเขียนกลอนเพ้อฝันหวานเหมือน

“คนเราจะมีอะไรมากกว่านี้” คือข้อความของเขาว่าให้คิมรู้สึก จากนั้นคิมก็ติดตามเขาไปค่ายอาสาพัฒนาที่โน่นที่นี่ สนุก ได้เพื่อน ได้ใกล้ชิดกับเขา ได้ช่วยเหลือคนอื่น ได้อย่างไรก็ตามอย่าง ได้รู้จักกับอะไรหลายสิ่ง

วันเวลาของคิมเริ่มผ่านไปอย่างมีความหมายขึ้น ในความคิดของคิมเอง ถ้าหากว่าวันหนึ่งคิมไม่ได้พบว่า เขายังไครที่ไม่อาจจะเดินคิยิ่งข้างคิม

แต่คิมอาจจะอ่อนไหวไปเอง ก็เขามิ่งเคยบอกหรือแสดงให้คิมรู้ว่า เขารู้สึกว่ารักคิมเข้าแล้ว

จะมีกี่แต่คำหยอกเอินเล็กน้อย ที่ชวนให้หัวใจเล่น แท้จริงเขามิ่งมุ่งที่คงกับผู้หญิงตาสวย ผิวคล้ำ เป็นความบังเอิญที่คิมค้นพบรูปเธอในหนังสือที่เขาให้คิมยืมมา ฟารีดา ผู้หญิงคนนั้นชื่อ ฟารีดา และเขาก็คงรักเธอมาโดยมาก

พยายามรู้ ทำให้คิมไปเยือนเดือนฯ เดียงฯ ตามเพื่อนสนิทของเข้า ผู้หญิงที่ชื่อฟารีดาไปร่วมเรียนอยู่เมืองไกล และเชอกับเขาคิดต่อ กันเสมอมา เธอรอเขายืนอยู่ที่โน่นทันทีที่รับปริญญา เขายังบินไปหาเธอ อาจจะต้องแต่งงานกันทันนั้น เรียนต่อ แล้วกลับมาทำงานในเมืองไทย

ช่างเป็นอนาคตที่แสนสวยงาม และคิมคงยินดีถ้าว่าไม่ได้แอบรักเขามีเดี๋ยวนี้ ก็เขาก็
ช่างมีอะไรน่ารัก มือทิพลงคิมเปลี่ยนตัวเองได้ถึงเพียงนี้

คิมไม่อยากจะคิดว่าตัวเองอกหัก มันง่ายดายเหลือแสน พ้อเจอกัน แอบรักเขาก็
แล้วก็อกหัก มันช่างเหมือนนิยายหน้าน่าแบบที่เขาค่อนขอด

ไม่รู้เหมือนกัน ยานนั้น ถนนสายสายนี้สุดจะหม่นมัว แล้วก็เหลือเกินที่เป็นต้น
ลมหนาว แต่กระนั้นฟันปลายฤดูยังคงโปรดยามาเป็นระยะ ๆ โรแมนติกปนเศร้า ปวดร้าวปนงดงาม
คิมรู้สึกอย่างนั้นจริง ๆ คอกไม้สีเหลืองริมถนนร่วงพร่างพรู ใบไม้แห้งเคลือบวังตามกระแสง
และคิมก็เบริกเทียบกับตัวเอง

ความรู้สึกของคิมช่างเข้ากับบรรยากาศ ฟ้าครึ่มฝน รถรบทางตา ผู้คนก็ไม่รู้หายไป
ไหน ร้านกาแฟว่าง มีแต่เสียงเพลงทำงานของศรีว่า ๆ และคิมก็แอบทำน้ำตาร่วงสองหยดลงในถ้วย
กาแฟรานมิก

พกนั้นที่คิมค่อย ๆ ห่างขาอุกมา เป็นวิธีที่นิ่มนวล ที่คิมอ้างว่าเรียนหนักและ
ต้องทำงานเรื่องยาก แต่คิมก็ไม่ได้ห่างขาที่เดียวเสียเลย

ช่วงกลางลมหนาว เข้าวนคิมไปเดินเล่นที่ถนนสายนั้นบ้าง บางทีก็ไปเจอผู้คน
มากมายที่ตลาดนัดวันอาทิตย์ หรือไปเดินครุ่นรวมหูหราในอาคารติดแอร์เย็นฉ่ำ แล้วก็น่าแปลก
ใจที่ความรู้สึกบางอย่างค่อย ๆ เสื่อมลงไป

หมอดลมหนาว เวลาช่างผ่านไปรวดเร็ว ลมร้อนมาเยี่ยมเมืองพร้อมกับราชพฤกษ์
ผลิตออกเหลืองลือ ใกล้สอน ใกล้ปีดเทอน และเขาก็กำลังจะไปอยู่เมืองไกล

คิมบริม เพื่อนหลายคนหัก ตามถึงเหตุผล ถามถึงเขา คิมยกไฟล์ ทำหน้าเชิด
ประดาหึ่งบอกเพื่อนไปว่าเขามาไม่ได้อยู่ในหัวใจของคิมหรอก

โน่น หนุ่มที่เรียนอยู่เมืองเหนือโน่น ก็ไม่เมเอาไว้ก็ เพื่อนชายคนสนิทมากชนิด
ตอบหัวกันเล่นได้ แก้ชัดเขิน เพราะก็มีจดหมายมาบ่อย ตั้งรูปมาให้อ่านแล่นที่ได้อยู่ในเมืองสวย
งาม บางครากรักส่งกำไลเงิน เสื้อผ้าฝ้ายthonมีอามาให้

เพื่อนไม่เชื่อ ก็คิมออกจะเครื่องเข้าแล้วก็เปลี่ยนตัวเองงานไม่ไว้สาระเหมือนเก่าได้
สำเร็จ คิมก็ยิ่น ทำตาลาย แล้วยกข้อมือสั่นกำไลเงินที่ก็ส่งมาให้ ให้เพื่อนหนั่นไส้เล่น

หมอดร้อน ฝนกำลังพรูสายอย่างจะหมดฟ้า แต่ฟ้าก็ยังถ่ำหยดน้ำอยู่อย่างนั้น เขายัง
ไปอยู่เมืองริการบเดือน มีจดหมายมาถึงคิมหนึ่งฉบับ พร้อมรูปถ่ายที่มีเขากับฟารีดา เมืองฝั่งแม่น้ำ
ที่เขายังไม่เคยไป สวยงาม สะอาด และอบอุ่น

คิมตอบเขาไปว่า นางที่คิมอาจไปต่อเมืองนอกบ้างก็ได้ ถ้าเรียนจบ แต่อาจเป็นอิตาลี คิมไม่ได้ให้เหตุผลสัก ๆ ว่าทำไมเป็นอิตาลี แทนที่จะเป็นอเมริกา ก็มันไม่สำคัญอะไรเพียงแต่คิมชอบอิตาเลียมากกว่า

รูปของเขายังอยู่บนโต๊ะเขียนหนังสือ รอยยิ้มกระจ่างแจ่ม ความรู้สึกที่คิมมีต่อเขาวางเปล่าไม่เจ็บ ไม่ปวดร้าว มันหล่นหายไปแล้ว จะมีก็แค่สนใจความเป็นไปของเขามาตามประสาคนเคยใกล้ชิด ฝันกลางฤคตุกะปroy ๆ ใบไม้ไว้หว แล้วก็ร่วง

คิมคิดถึงตัวเอง ยิ้ม แล้วรู้สึกเหมือนกับมีบางสิ่งมาเติมบางอย่างที่หล่นหาย แม้จะไม่เต็มครบถ้วนนัก

คัดจาก กัทรพร, “บทเพลงของใบไม้” ใน มีเรื่องเท่านั้นที่ตรงนี้. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์กอพัน, 2539, หน้า 37 – 44.